

Zbor - Capitolul V din Lumea mea a lui VS Grebennikov

CAPITOLUL V. ZBOR

O seară liniștită în stepă. Discul roșu al soarelui a atins deja orizontul îndepărtat, cețos. E prea târziu să mă întorc acasă - am stat prea mult aici cu insectele mele și mă pregătesc să petrec noaptea pe câmp. Slavă Domnului că încă mai am apă în balon și niște substanțe împotriva țânțarilor - unul are nevoie de el aici, cu o mulțime de mușcori pe malul abrupt al acestui lac sărat.

Sunt în stepă, în valea Kamyshlovo. A fost un afluent puternic al Irtysh, dar arătura stepelor și defrișările au transformat râul într-un râu adânc și larg, cu un șir de lacuri sărate, ca acesta. Nu este vânt. Păștile de rațe strălucesc peste lacul de seară, în depărtare se aud și nisipii.

Cerul înalt, de culoarea perlelor, se întinde peste lumea liniștitoare a stepei. Ce bine este să fii aici afară, în țară!

Mă mulțumesc cu noaptea chiar pe marginea abruptului, pe o poiană ierboasă. Îmi întind haina, îmi pun rucsacul sub cap și, înainte de a mă culca, adun câteva prăjituri uscate de gunoi de vacă și le aprind. Mirosul romantic, de neuitat, de fum albăstrui, se răspândește încet în stepa moșită. Mă întind pe patul meu simplu, îmi întind picioarele obosite și anticipez încă o noapte minunată la țară.

Fumul albastru mă duce în liniște în Țara basmelor; somnul vine repede. Devin foarte mic, de mărimea unei furnici, apoi enorm, ca cerul, și sunt pe cale să adorm. Dar de ce astăzi aceste „transformări înainte de somn” ale dimensiunilor mele corporale sunt oarecum neobișnuite, prea puternice? O nouă senzație s-a amestecat într-o senzație de cădere, ca și cum stânca înaltă mi-ar fi fost smulsă de sub corp, iar eu cad într-un abis necunoscut, teribil!

Deodată văd fulgerări. Deschid ochii, dar ei nu pleacă - dansează pe cerul de mărgăritare și așchii de seară și pe iarbă. Am un gust puternic, metalic, în gură, de parcă mi-aș apăsa limba pe plăcile de contact ale unei baterii electrice mici. Urechile încep să-mi sune, aud distinct bătăile duble ale propriei mele inimi.

Cum poate cineva să doarmă când se întâmplă astfel de lucruri!

Mă ridic și încerc să alung aceste senzații neplăcute, dar nimic nu iese din eforturile mele. Singurul rezultat este că blițurile nu mai sunt largi și neclare, ci clare și clare, ca niște scânteii sau poate mici lanțuri; ele îngreunează privirea în jur. Apoi îmi amintesc: am avut senzații foarte asemănătoare în urmă cu câțiva ani în Lesochek, sau mai precis, în Crângul fermecat [autorul se referă la localitățile unei rezervații entomologice din regiunea Omsk].

Trebuie să mă ridic și să mă plimb pe malul lacului. Se simte așa peste tot pe aici? Nu: aici, la un metru de margine, simt un efect clar de „ceva”, în timp ce la zece metri mai departe în stepă efectul dispare clar.

Devine un pic înspăimântător: sunt singur în stepa pustie, lângă „Lacul fermecat”. Ar trebui să fac rapid bagajele și să ies. Dar curiozitatea mea preia: ce este asta, de fapt? S-ar putea ca mirosul de apă de lac și slime să-mi facă asta? Cobor, sub abrupt și mă așez lângă apă. Mirosul gros și dulceag al sapropelului - resturi putrezite de alge - mă învăluie ca într-un spa cu noroi. Stau acolo cinci, zece minute, fără senzații neplăcute. Ar fi potrivit să dormi aici, dacă nu ar fi atât de umed.

Eu urc pe stepă-aceeași poveste veche! Capul mi se învârt, primesc din nou acel gust „galvanic”, acru în gură și simt ca și cum greutatea mea se schimbă – sunt la un moment incredibil de ușor și insuportabil de greu în următorul. Văd fulgerări în ochi. Dacă ar fi într-adevăr un „loc rău”, o anomalie urâtă, atunci nu ar fi iarbă aici, iar albinele mari nu ar fi cuibărit în stepa lutoasă.

Între timp, cuiburile lor sunt peste tot –

de fapt, încercam să-mi fac patul chiar deasupra „orașului albinelor” subteran în ale cărui adâncimi se află, desigur, o multitudine de tuneluri, camere, o mulțime de larve, coconi – toate acestea. viu și sănătos. Nu am inteles nimic de data aia.

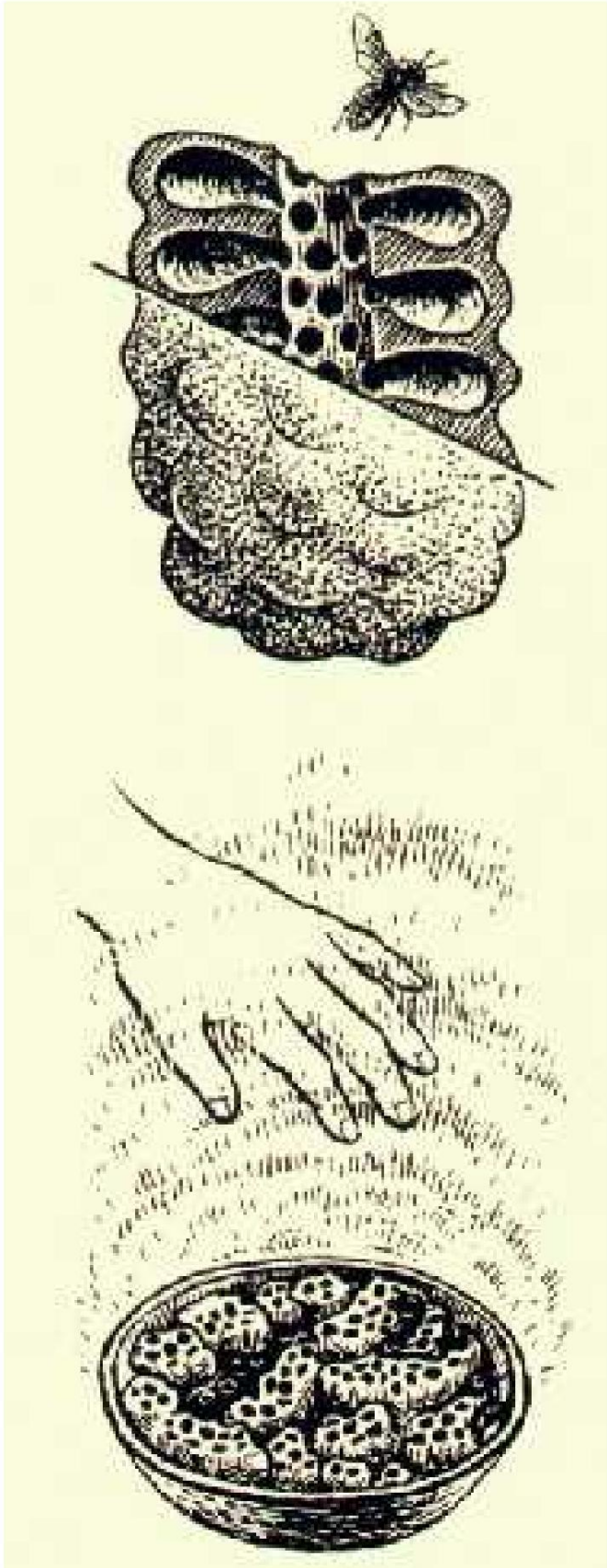
M-am trezit cu o durere de cap chiar înainte de răsăritul soarelui și, obosit, m-am îndreptat șchiopătând spre șosea pentru a ajunge la Isilkul.

În acea vară am mai vizitat „Lacul fermecat” de patru ori, la diferite ore ale zilei și în diferite condiții meteorologice. Până la sfârșitul verii, albinele mele au fost incredibil de ocupate să-și umple găurile cu polen de flori - într-un cuvânt, se simțeau grozav. Ceea ce nu eram: la un metru de marginea stepei, deasupra cuiburilor lor, am avut din nou un set de senzații cele mai neplăcute. La cinci metri depărtare, nu aveam niciuna... Și era aceeași nedumerire veche: de ce, de ce se simt atât de bine aceste albine aici, încât toată stepa este pătată cu găurile lor ca brânza elvețiană, iar pe alocuri, aproape ca un burete?

Soluția a venit mulți ani mai târziu, când orașul albinelor din valea Kamyshlovo a murit: prelucrarea solului a ajuns chiar la margine, care a căzut în consecință. Acum, în loc de iarbă și găuri pentru albine, nu este nimic acolo decât un morman atroce de noroi.

Aveam doar o mână de bulgări vechi de lut - fragmente din acele cuiburi, cu celule cu mai multe camere. Celulele erau una lângă alta și aminteau de degetare mici sau de ulcioare mici cu gâtul îngust.

Știam deja că aceste albine aparțin speciilor de inele cvadruple - acesta era numărul de inele luminoase de pe pânțele lor alungite. Pe biroul meu, plin cu echipament, case de furnici și lăcuste, sticle cu chimicale și alte chestii, aveam un recipient larg plin cu aceste bulgări de lut spongioasă. Eram pe cale să ridic ceva și mi-am mișcat mâna peste aceste fragmente poroase.

ti f al am al treilea ith S-a întâmplat o minune: am simțit brusc căldură hd th ld btb th eu f lt L

emanând din ele. Am atins bulgări cu mâna – erau reci, dar deasupra lor am simțit o senzație termică clară.

În plus, în degetele mele am simțit niște smucituri necunoscute până atunci, un fel de „ticlătură” parcă. Și când am împins castronul cu cuiburile până la capătul biroului și m-am aplecat peste el, am simțit aceeași senzație ca pe lac – capul meu devenea din ce în ce mai ușor și mai mare, corpul cădea, ochii vedeau fulgerări rapide, iar gura a gustat o baterie electrică. Ma simteam ușor greata...

Am pus o foaie de carton deasupra vasului – senzația nu s-a schimbat. Nici un capac de oală nu a schimbat nimic; parcă „ceva” îl tăia direct. A trebuit să studiez fenomenul deodată.

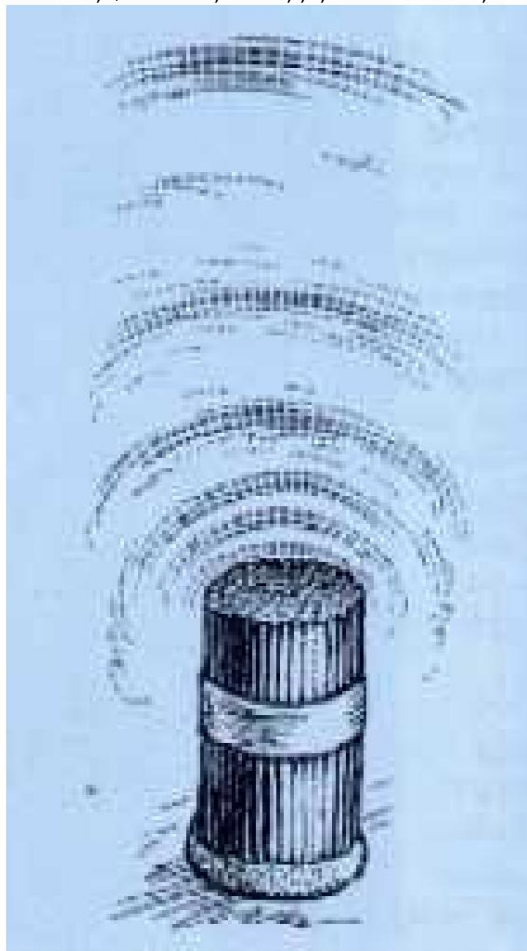
Dar ce aş putea face acasă, fără instrumentele fizice necesare? Am primit asistență de la mulți cercetători ai diferitelor institute ale Academiei Agricole din Novosibirsk.

Dar, din păcate, instrumentele – fie termometre, fie detectoare cu ultrasunete, magnetometre și electrometre – nu au răspuns câtuși de puțin la ele.

Am efectuat o analiză chimică precisă a argilei – nimic special. Radiometrul era și el tăcut...

Dar mâinile umane obișnuite, și nu doar ale mele, au simțit în mod distinct fie căldură, fie un curent de aer rece și furnicături, sau uneori un mediu mai gros și mai lipicios.

Mâinile unora au devenit mai grele, alții au simțit că ale lor sunt împinse în sus; degetele și mușchii brațelor unora s-au amortit, s-au simțit amețiți și au avut salivă abundentă.

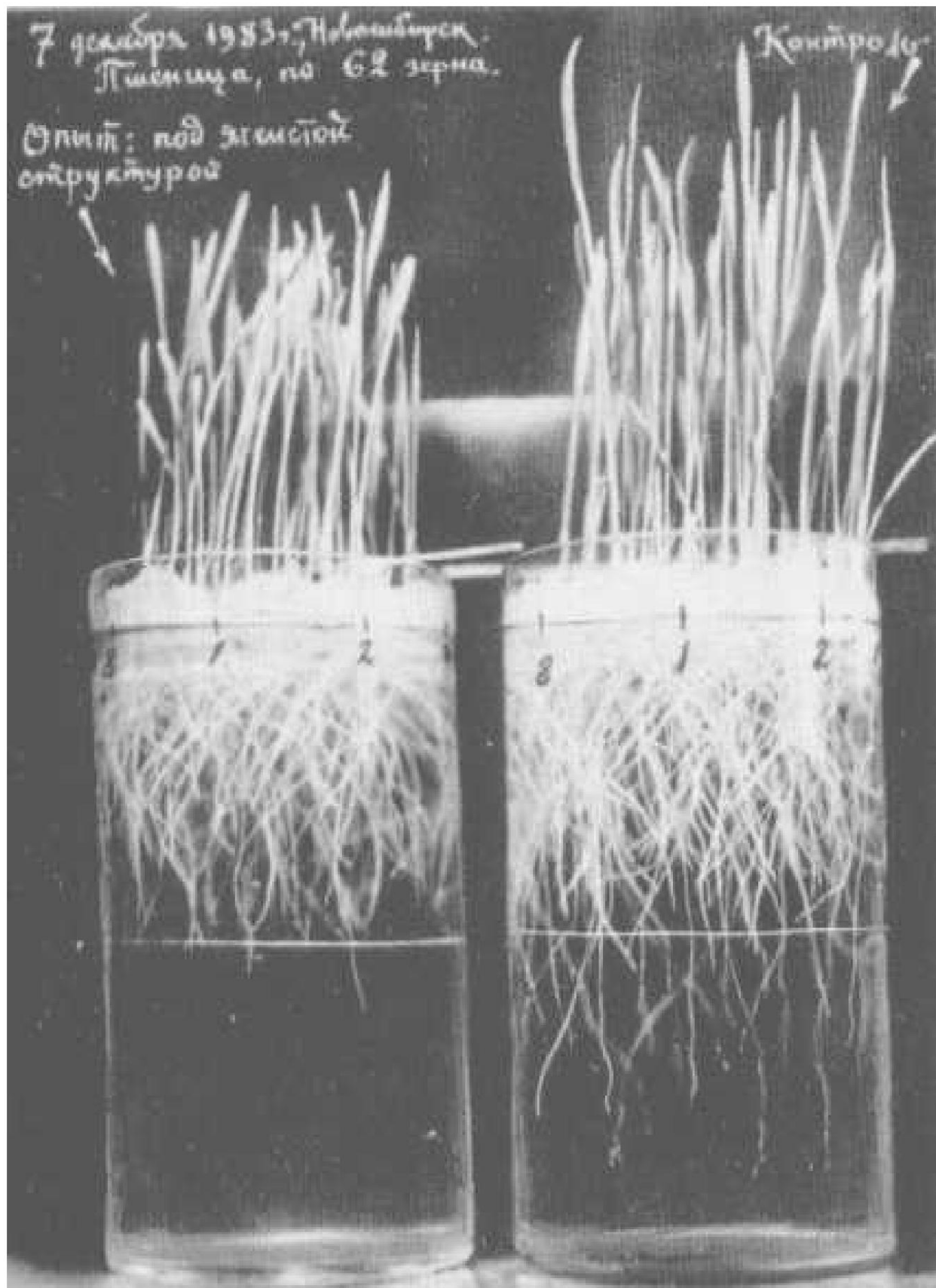

Fenomene similare au putut fi observate într-o grămadă de tuburi de hârtie locuite de albinele tăietoare de frunze. Fiecare tunel avea un rând solid de conserve multistratificate de frunze rupte, acoperite cu capace concave (tot din frunze). În interiorul conservelor se aflau mătase, coconi ovali cu larve și crisalide.

Le-am rugat oamenilor care nu știau nimic despre descoperirea mea să își țină mâinile sau fețele peste cuiburile tăietorilor de frunze și am făcut o înregistrare detaliată a experimentului. Rezultatele pot fi găsite în articolul meu „Despre

proprietățile fizice și biologice ale cuiburilor de albine polenizatoare” publicată în Buletinul Siberian de Științe Agricole, nr.3, 1984.

Același articol conține formula descoperirii – o scurtă descriere fizică a acestui fenomen minunat. Pe baza structurii cuiburilor de albine, am creat câteva zeci de faguri artificiali - din plastic, hârtie, metal și lemn. S-a dovedit că cauza tuturor acestor senzații neobișnuite nu a fost un câmp biologic, ci dimensiunea, forma, numărul și aranjamentul cavernelor formate de orice obiecte solide. Și ca și înainte, organismul a simțit-o, în timp ce instrumentele tăceau.

Am numit descoperirea Efectul structurilor cavernoase (CSE) și am continuat experimentele mele

Am numit descoperirea Efectul structurilor cavernoase (CSE) și am continuat experimentele mele. Natura a continuat să-și dezvăluie cele mai lăuntrice secrete unul după altul...

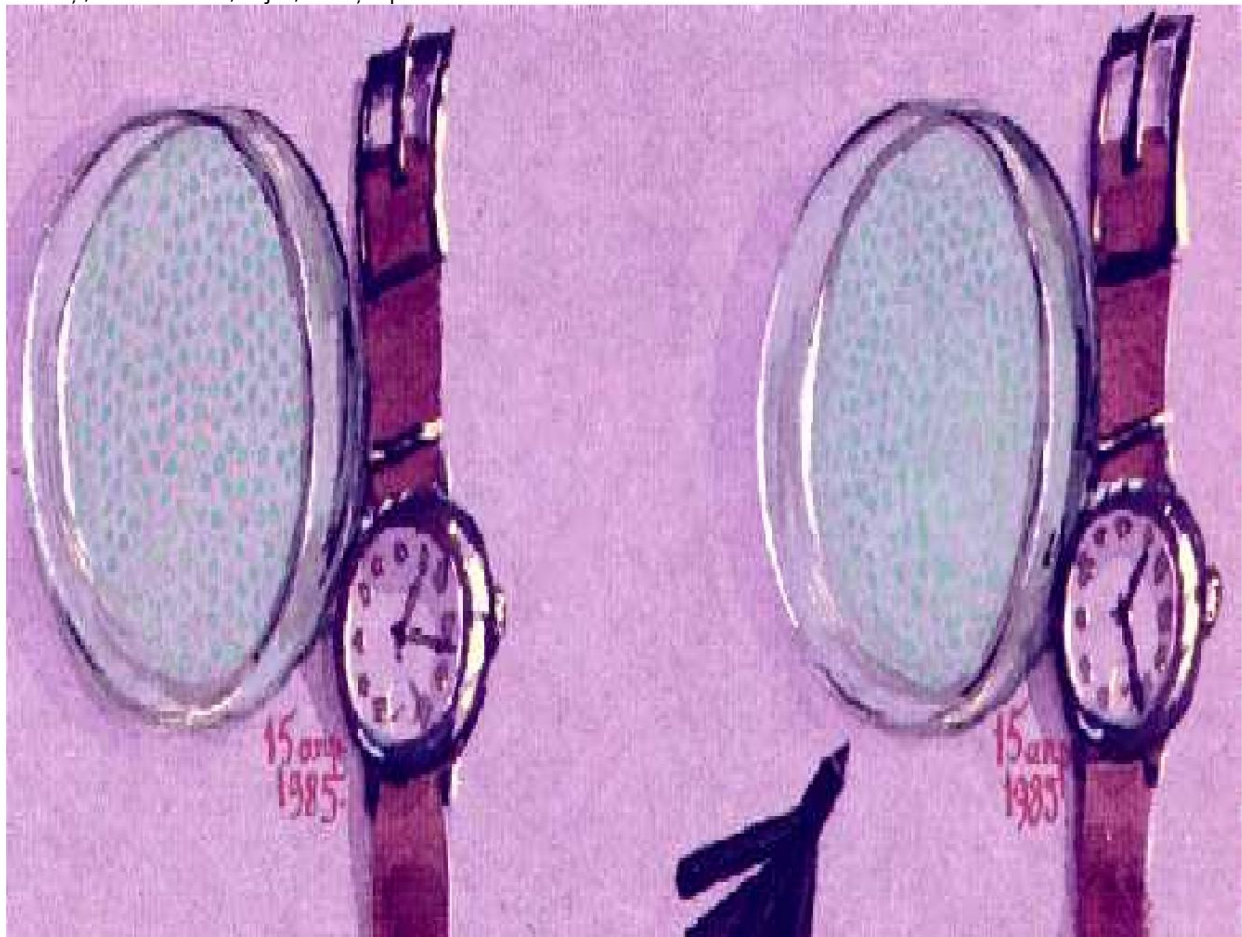
S-a dovedit că zona CSE inhibă creșterea bacteriilor saprofite din sol, a drojdiei și a altor culturi, precum și germinarea boabelor de grâu. De asemenea, modifică comportamentul chlamydosporilor microscopici de alge. Larvele de albine tăietoare de frunze încep să fosforesce, în timp ce albinele adulte sunt mult mai active în acest domeniu și termină polenizarea cu două săptămâni mai devreme.

S-a dovedit că CSE, ca și gravitația, nu a putut fi protejată - a afectat organismele vii prin pereți, metal gros și alte ecrane. S-a dovedit că, dacă un obiect poros ar fi mutat într-un alt loc, omul ar simți CSE nu imediat, ci în câteva secunde sau minute, în timp ce vechiul punct ar păstra o „urme”, sau așa cum am numit-o, o „fantomă”. „perceptibil de mână ore întregi și, uneori, luni de zile după aceea.

S-a dovedit că câmpul CSE nu a scăzut uniform cu distanța, ci a înconjurat fagurele cu un sistem de „cochilii” invizibile, dar uneori clar perceptibile.

S-a dovedit că animalele (șoarecii albi) și oamenii care intră în zona CSE (chiar și una foarte puternică) s-au adaptat în curând la acesta. Nu se putea altfel: suntem pretutindeni înconjurați de caverne mari și mici: de grile, celule de plante vii și moarte (precum și celulele noastre), de bule de cauciuc-spumă, de plastic spumos, de beton spumos, încăperi, coridoare, holuri, acoperișuri, spații dintre piesele mașinii, copaci, mobilier, clădiri.

S-a dovedit că „raza” CSE a avut un impact mai puternic asupra organismelor vii atunci când a fost îndreptată departe de soare și, de asemenea, în jos, cu fața spre centrul Pământului.

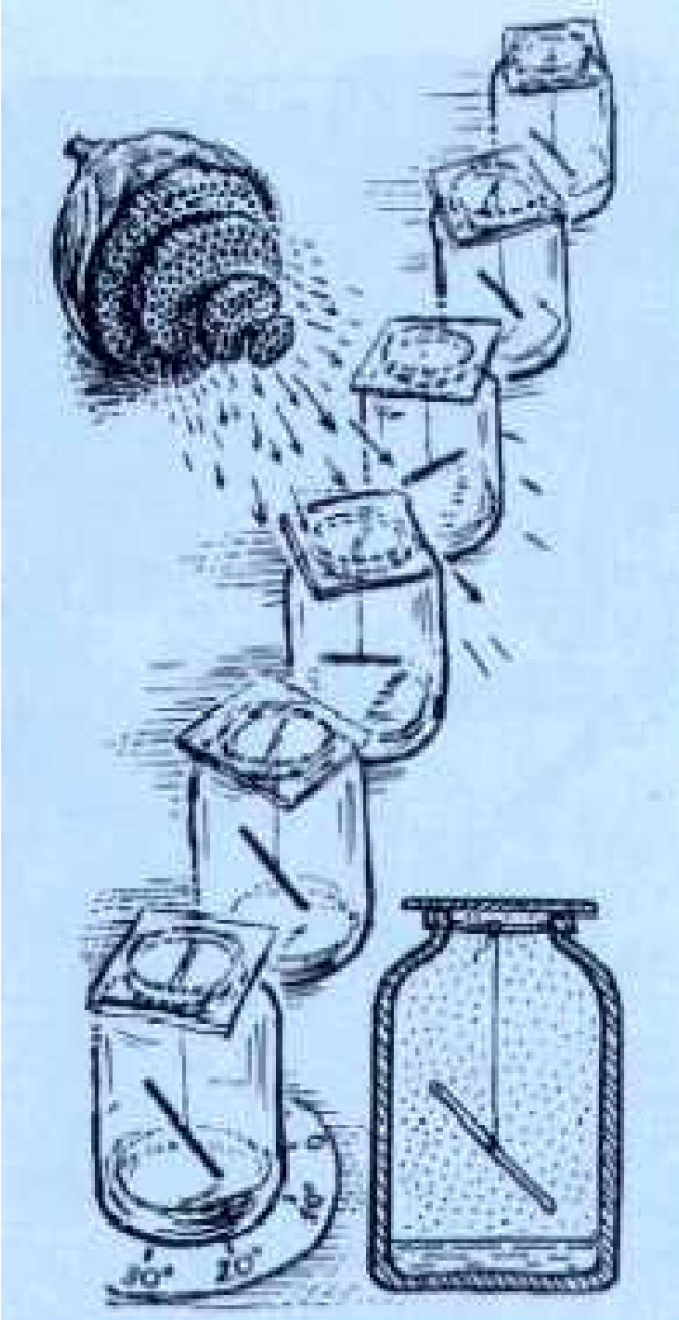

S-a dovedit că ceasurile - atât mecanice, cât și electronice - plasate într-un câmp CSE puternic au început să funcționeze incorect - și timpul trebuie să aibă un rol în el. Toate acestea au fost manifestarea Voinței Materiei, în continuă mișcare, transformare și eternitate existentă. S-a dovedit că în anii 20 francezii

fizicianul Louis des Broglie a primit Premiul Nobel pentru descoperirea acestor unde și că acestea din urmă au fost folosite în microscopul electronic.

S-a dovedit... ei bine, în experimentele și cercetările mele s-au întâmplat multe alte lucruri, dar ne-au condus în fizica stării solide, mecanica cuantică, fizica particulelor elementare, adică. Sunt departe de personajele principale ale narațiunii noastre: insectele...

Între timp, am reușit să elaborez instrumente pentru o înregistrare obiectivă a instrumentelor CSE care au reacționat cu precizie la apropierea cuiburilor de insecte.

Iată-le în desen: vase sigilate cu paie și crenguțe

arse-trăgând cărbuni-suspendate pe fire de pânză de păianjen. Există puțină apă în partea de jos pentru a contracara electricitatea statică care împiedică experimentele în aer uscat.

Dacă îndreptați un cuib vechi de viespi, un fagure de albine, o grămadă de spice de cereale spre capătul superior al indicatorului, acesta se mișcă încet cu câteva zeci de grade...

Nu există nici un miracol aici: energia electronilor sclipitoare ai ambelor corpuri multi-cavernose creează un sistem total de undă în spațiu, prin care o undă este energie capabilă să efectueze o respingere reciprocă a acestor obiecte - chiar și prin obstacole, cum ar fi un perete gros. capsulă de oțel (vezi fotografia).

Este greu de imaginat că armura sa este neputincioasă să oprească valurile unui cuib de viespi minuscul și ușor văzut în imagine și că indicatorul din interiorul acestei capsule grele și solide „fuge” - uneori până la 180 de grade - de această lungă. -cuib liber. Totuși este așa. Cei care au îndoieli sunt invitați să viziteze Muzeul de Agroecologie de lângă Novosibirsk - îl veți vedea singuri.

Același muzeu expune un analgezic în fagure mereu activ. Este un scaun cu capac deasupra capului care are în el câțiva faguri goți, dar intacti ai albinei („uscați”, în vocabul apicultor). Oricine stă pe acest scaun va simți aproape sigur ceva după câteva minute (vă rog să-mi scrieți exact ce simțiți, vă voi fi recunoscător), în timp ce cei cu dureri de cap își vor lua rămas-bun de la durere în doar câteva minute. cel puțin pentru câteva ore. Calmantele mele sunt folosite cu succes în multe părți ale

țara-n-am făcut niciun secret din descoperirea mea.

Mâna va simți clar emanația dacă o iei de jos, cu palma în sus, până la capacul cu faguri de albine. Capacul ar putea fi din carton, furnir sau, mai bine, din tablă cu cusături bine sigilate.

Inca un cadou de la insecte...

Acesta a fost raționamentul meu la început: oamenii au de-a face cu albina de mii de ani, nimeni nu s-a plâns vreodată de ceva neplăcut, în afară de înțepături desigur. Am ținut un fagure uscat deasupra capului - funcționa!

Am decis să folosesc un set de șase rame. Aceasta a fost povestea descoperirii mele destul de simple. Un cuib vechi de viespi funcționează destul de diferit, chiar dacă dimensiunea și forma celulelor sale sunt foarte apropiate de cele ale albinelor. Diferența importantă a fost că materialul de tip fagure, spre deosebire de cel al cerii, este mai sfărâmbicios și mai microporos: este asemănător hârtiei (apropo, viespile au inventat hârtia, nu oamenii: ei răzuiesc fibra de lemn veche și o amestecă) cu saliva lor lipicioasă).

Pereții fagurelui de viespi sunt mult mai subțiri decât cei ai albinelor, dimensiunea și modelul celulei sunt, de asemenea, diferite, la fel ca învelișul exterior, de asemenea, realizat din hârtie multistratificată, înfășurată lejer. Am avut raportări despre un efect extrem de neplăcut al câtorva cuiburi de viespi într-o mansardă. Și, în plus, majoritatea dispozitivelor și obiectelor cu mai multe celule care vor manifesta CSE în primele minute au un efect departe de a fi benefic asupra oamenilor. Fagurii de albine reprezintă o excepție rară. Și când în anii 1960 locuiam bondari în apartamentul nostru din Isilkul, am observat adesea următoarele.

Un bondar tânăr aflat la prima călătorie departe de stup nu și-a dat osteneala să-și amintească intrarea și își petrecea ore întregi rătăcind prin ferestrele casei noastre și ale unei case asemănătoare din apropiere. Iar seara, renunțând la slaba sa memorie vizuală, ateriza pe zidul de cărămidă, tocmai în afara stupului și încerca să-l spargă. De unde știa insecta că chiar acolo, la patru metri distanță de intrare și la un metru și jumătate mai jos, în spatele zidului gros, de jumătate de metru, era cuibul său de acasă? Pe atunci eram pierdut în presupuneri, dar acum știu exact de ce bondarul s-a comportat așa. O descoperire uimitoare, nu ești de acord?

Acum să ne amintim de experimentul în care viespile vânători s-au întors nu doar într-o anumită locație, ci într-un loc complet diferit, unde a fost mutat bulgărea de pământ cu cuibul lor: fără îndoială, au reușit să-l găsească datorită unui far val. creat de caverna cuibului. Și a mai fost un mister dezvăluit de prietenii mei insecte. S-a dovedit că pentru a-și atrage polenizatorii, florile folosesc nu numai culoarea, mirosul și nectarul, ci și un far similar, puternic și de neoprit.

L-am descoperit cu un cărbune desenat - o crenguță arsă - trecând-o peste flori mari, în formă de clopot (lalele, crini, amarilize, nalbe, dovleci).

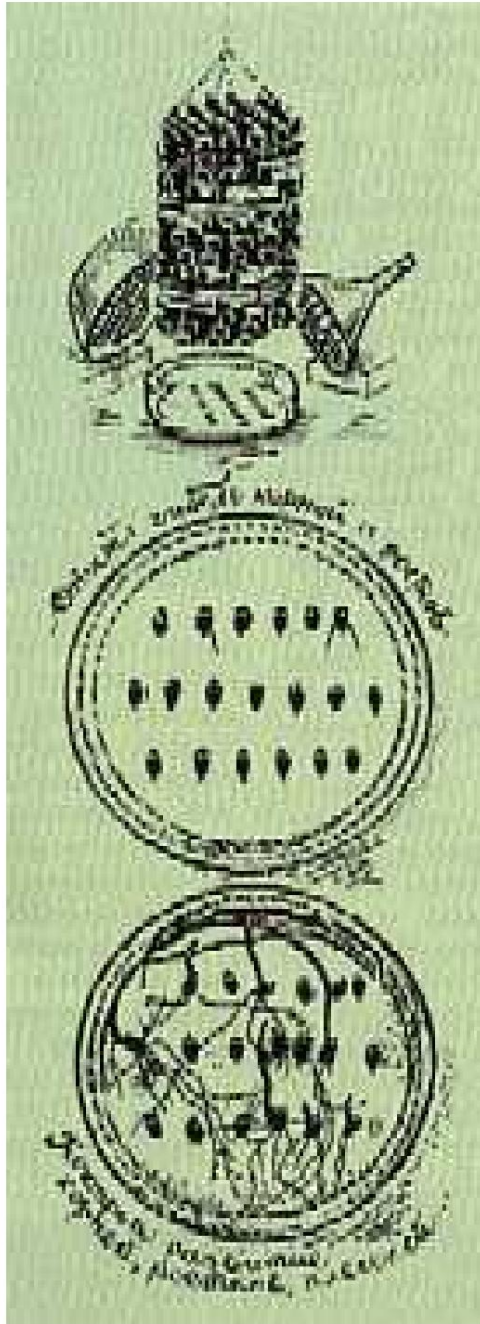
Deja de la distanță simțeam o „frânare”, parcă, a acestui detector. Curând am reușit să găsesc o floare într-o cameră întunecată la un metri sau doi de ea - dar numai dacă nu ar fi fost mișcată, pentru că o „țintă falsă” ar fi lăsată în vechiul ei loc - „fantoma reziduală” I. deja menționate.

Nu am abilități suprasenzoriale și orice persoană după un anumit antrenament ar putea face același lucru. În loc de cărbune s-ar putea folosi o bucată de 10 cm lungime dintr-o tulpină galbenă de sorg sau un creion scurt

al cărui capăt din spate ar trebui să fie îndreptat spre floare.

Unii oameni ar putea simți floarea (o senzație de „cald”, „rece” sau „tremur” emanând din ea) cu mâinile goale, cu limba sau chiar cu fețele. După cum au demonstrat multe experimente, copiii și adolescenții sunt deosebit de sensibili la Waves of Matter.

În ceea ce privește albinele care cuibăresc sub pământ, „cunoașterea” lor despre CSE este vitală pentru ele în primul rând, deoarece îi permite constructorului unei noi galerii să stea departe de un cuib vecin. Altfel, întreg orașul albinelor tăiat prin găuri care se intersectează s-ar prăbuși pur și simplu.

În al doilea rând, rădăcinile plantelor nu pot fi lăsate să crească în galerii și faguri. Astfel rădăcinile se opresc la câțiva centimetri de fagure sau, altfel, simțind că cuiburile sunt aproape, încep să crească deoparte.

Ultima concluzie a fost confirmată

de numeroasele mele experimente privind încolțirea semințelor de grâu într-un câmp CSE puternic, în comparație cu semințele care germinează în aceleași condiții climatice, dar în absența CSE.

Fotografiile și desenele arată atât moartea rădăcinilor în lotul experimental, cât și deviația lor bruscă într-o direcție departe de „fagurele artificial” meu.

Astfel, albinele și buruienile din spatele lacului făcuseră cu mult timp în urmă un pact - un alt exemplu al celui mai înalt avantaj ecologic al tuturor Ființelor. Și în același loc de pe glob vedem încă un exemplu de atitudine nemiloasă a oamenilor față de Natură...

Orașul albinelor a dispărut acum; în fiecare primăvară, șuvoaie groase de pământ fertil de pământ negru curg, între mormanele murdare de gunoi, spre bălțile fără viață și sărate care nu cu mult timp în urmă erau un șir de lacuri cu nenumărate stoluri de găuriți și rațe, lebede albe și șoimi care plutesc. . Iar pe lângă stema rărită de găurile de albine, se auzea zumzetul a sute de mii de albine care m-au condus pentru prima dată în Necunoscut.

Trebuie să fi obosit cititorul cu toți acești faguri ai mei... Ar fi nevoie de o carte groasă separată pentru a descrie toate experimentele mele. Prin urmare, voi menționa un singur lucru: calculatorul meu de buzunar, alimentat cu baterie, a funcționat adesea defectuos în câmpul CSE: fie a greșit, fie uneori fereastra de afișare nu se aprindea ore întregi. Am folosit câmpul unui cuib de viespi combinat cu cel al celor două palme ale mele. Niciuna dintre aceste structuri nu a avut vreun efect izolat.

Voi observa, de asemenea, că mâinile cu falangele lor tubulare, articulațiile, ligamentele, vasele de sânge și unghiile sunt emanatoare intense de CSE, capabile să dea un impuls puternic indicatorului de paie sau cărbune al micului meu instrument de la câțiva metri distanță. Practic oricine o putea face. De aceea sunt convins că nu există oameni cu abilități suprasenzoriale, sau mai degrabă că toți oamenii le au...

Iar numărul celor care de la distanță pot muta obiecte ușoare pe o masă, le țin suspendate în aer sau lipite „magnetic” de mână este mult mai mare decât se crede de obicei. Încearca-l tu însuși! Aștept cu nerăbdare scrisorile tale.

A existat odată un joc popular străvechi: un bărbat stă pe un scaun, iar deasupra capului său, patru dintre prietenii săi „construiesc” o rețea de palme întinse orizontal, cu degetele ușor desfăcute - mai întâi mâinile drepte, apoi stânga, cu decalaje de 2 cm între lor. În 10-15 secunde, toți patru își pun sincron degetele arătător și mijlociu apăsate sub axile și sub genunchii bărbatului așezat, apoi îl aruncă energic în aer. Timpul dintre „prăbușirea” grilei și aruncarea omului trebuie

nu depășește două secunde; sincronitatea este de asemenea foarte importantă. Dacă totul este bine făcut, un bărbat de 100 de kilograme zboară până aproape de tavan, în timp ce cei care l-au aruncat susțin că era ușor ca o pană.

Un cititor strict m-ar putea întreba cum este posibil. Nu este totul în contradicție cu legile naturii? Și dacă da, nu propagă eu misticismul? Nimic de genul! Nu există misticism, lucrul este pur și simplu că noi, oamenii, știm încă puține despre Universul care, după cum vedem, nu „acceptă” întotdeauna regulile, presupunerile și ordinele noastre, prea omenești... Odată mi-am dat seama. : rezultatele experimentelor mele cu cuiburi de insecte se aseamănă prea mult cu rapoartele oamenilor care s-au întâmplat să se afle în vecinătatea... OZN-urilor.

Gândiți și comparați: defecțiuni temporară a dispozitivelor electronice, ceasuri întrerupte, adică timpul, un „obstacol invizibil și rezistent”, o scădere temporară a greutateii obiectelor, senzația de scădere a greutateii umane, fosfene în mișcare, fulgerări colorate în ochii, un gust „galvanic” în gură...

Sunt sigur că ați citit despre toate acestea în jurnale OZN. Vă spun acum că totul poate fi experimentat în Muzeul nostru. Vino să vizitezi! Eram în pragul unui alt mister? Chiar atât de. Și din nou am fost ajutat din întâmplare, sau mai degrabă de vechii mei prieteni insecte. Și din nou au fost nopți nedormite, eșecuri, îndoieli, avarii, chiar accidente... Și nu aveam la cine să apelez pentru un sfat - ar fi râs, sau mai rău...

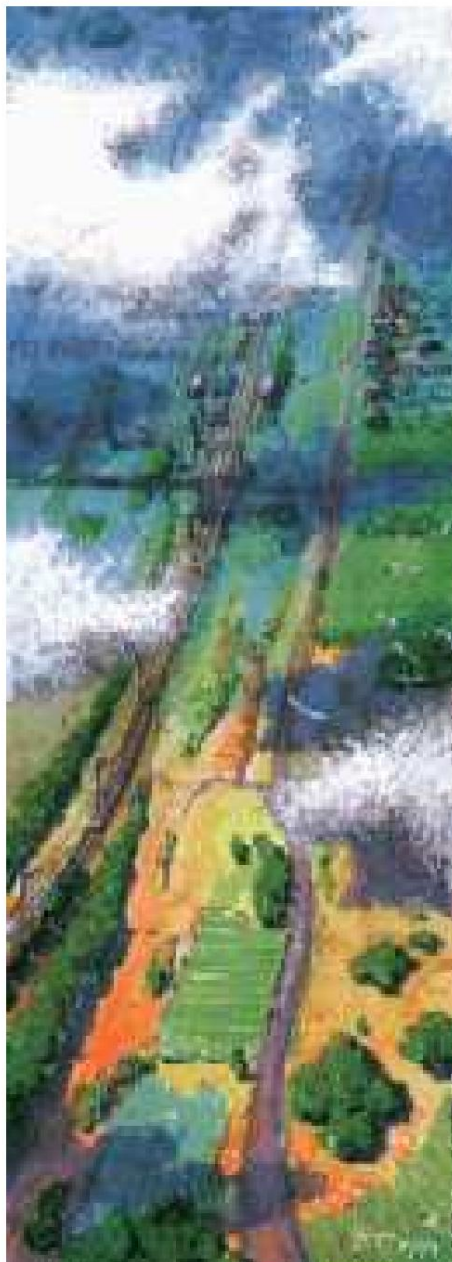
Dar pot să spun asta, cititorul meu: este fericit cine are o utilizare mai mult sau mai puțin adecvată a ochilor, a capului și a mâinilor - mâinile iscusite sunt deosebit de importante! - și crede-mă, bucuria muncii creative, chiar și a muncii care se termină cu eșec, este mult mai mare și mai strălucitor decât obținerea oricăror diplome, medalii sau brevete.

Zburarea unei platforme antigravitaționale

(fragmente dintr-un jurnal)

Judecă-te singur după fragmentele din jurnalul meu - evident simplificate și adaptate pentru această carte. Imaginile și desenele vă vor ajuta să evaluați povestea mea... O zi fierbinte de vară. Întinderi îndepărtate se îneacă într-o ceață albăstrui-liliac; cupola gigantică a cerului, cu nori pufoși, se întinde deasupra câmpurilor și a copisilor. Zbor la aproximativ 300 de metri deasupra solului, având ca punct de referință un lac îndepărtat - un loc ușor și alungit în ceață.

Contururile copacilor albastre, complicate, se retrag încet; între ele sunt câmpuri.

Alea, verzi-albăstrui sunt câmpuri de ovăz; dreptunghiurile albicioase cu o sclipire ciudată, ritmată, sunt cele de hrișcă. Chiar în fața mea este un câmp de lucernă - culoarea lui verde este familiară, seamănă cu vopseaua de ulei „cobalt mediu-verde”. Océanele verzi de grâu din dreapta sunt de o nuanță mai densă și seamănă cu vopseaua „oxid de crom”. O paletă enormă, multicoloră, plutește din ce în ce mai în spate.

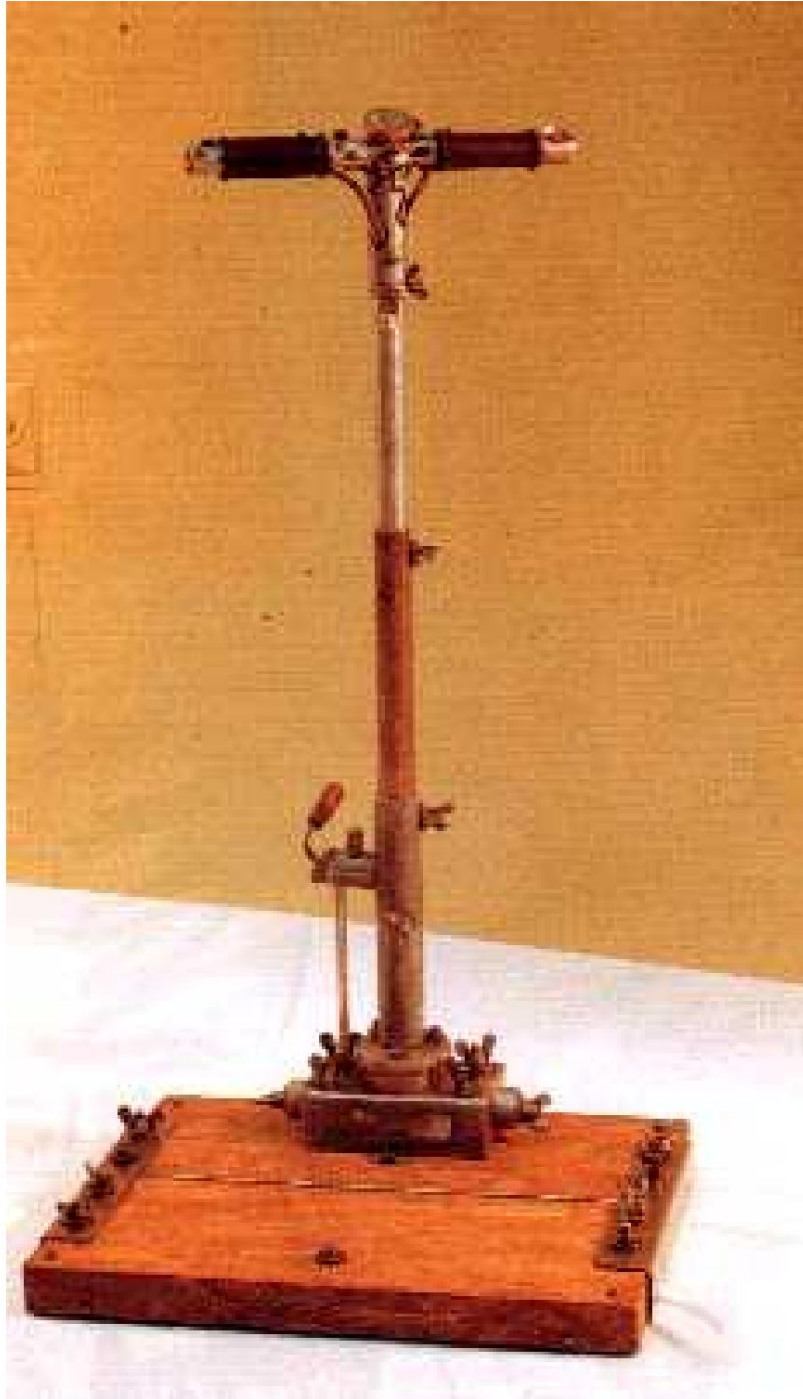
Căările serpuiesc între câmpuri și crăpături. Se unesc cu drumuri cu pietriș pe care se întind mai departe, spre autostradă, încă invizibile de aici pentru ceață, dar știu că dacă aș zbura pe partea dreaptă a lacului, l-aș vedea - o fâșie netedă, cenușie, fără un început sau un sfârșit, pe care mașinile-cutii mici-se târăsc încet.

Umbrele izometrice, plate ale norilor cumulus sunt răspândite pitoresc în jurul pădurii-stepei înșorite.

Ele sunt de un albastru profund acolo unde acoperă podișurile și sunt diferite nuanțe de albastru deschis peste câmpuri. Acum eu

sunt în umbra unui astfel de nor: accelerez - îmi este destul de ușor să fac asta - și părăsesc umbra.

Mă aplec ușor înainte și simt un vânt cald și încordat venind mult jos, dinspre pământul și plantele încălzite de soare. Nu vine din lateral, ca pe pământ, ci ciudat de la suprafață în sus. Simt fizic un curent gros, dens, cu un miros puternic de hrișcă înflorită. Desigur, acest jet poate ridica cu ușurință chiar și o pasăre mare - un vultur, o barză sau o macara - dacă își îngheață aripile întinse. Dar nu am aripi și sunt suspendat în aer nu de jetul în sus.

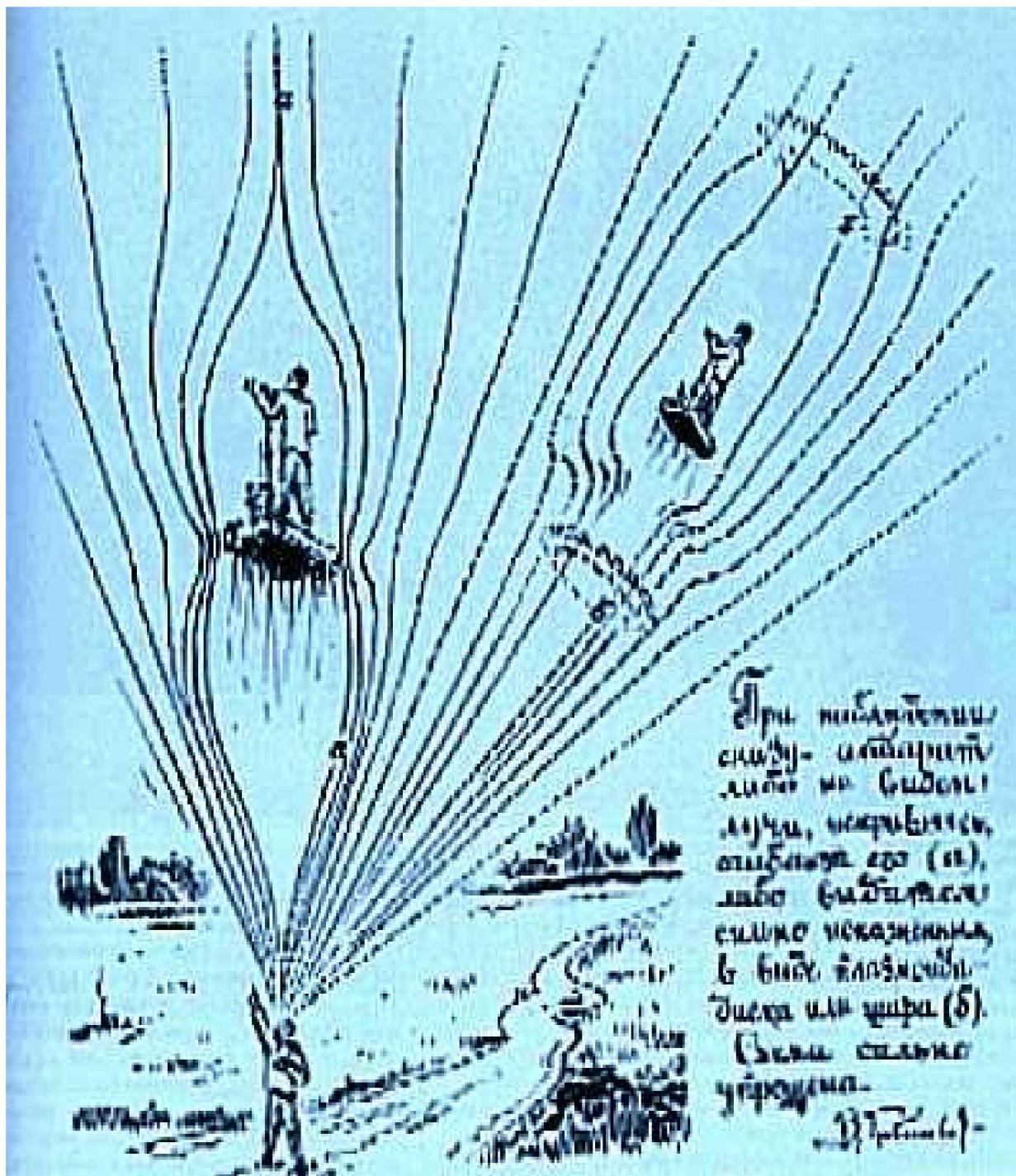
În zborul meu sunt susținut de o platformă plată, dreptunghiulară, puțin mai mare decât scaunul unui scaun, cu un stâlp și două mânere de care mă țin și cu ajutorul cărora navighez dispozitivul. Este asta science fiction? nu as spune așa...

Într-un cuvânt, manuscrisul întrerupt al acestei cărți a fost abandonat timp de doi ani pentru că Natura generoasă, străveche, din nou, prin prietenii mei insecte, îmi dăduse încă un Ceva – și a făcut-o, ca de obicei, elegant și discret, dar rapid și convingător. Și timp de doi ani Discovery nu mi-a dat drumul, deși mi se părea că îl stăpânesc cu o viteză vertiginoasă.

(Notă: Grebennikov ar fi avut aproximativ 62-63 de ani în 1990-1992)

Dar întotdeauna se întâmplă așa: când munca ta este nouă și interesantă, timpul zboară de două ori mai repede. Un punct de lumină al unui lac de stepă este deja mult mai aproape. Dincolo de ea, autostrada este vizibilă cu cutii deja distincte de mașini. Autostrada se afla la aproximativ 8km distanta de calea ferata care merge paralela cu aceasta, iar daca ma uit mai atent, vad stalpii liniilor electrice si terasamentul deschis la culoare al caii ferate. Este timpul să facem vreo 20 de grade la stânga.

Nu sunt văzut de la sol și nu doar din cauza distanței: chiar și într-un zbor foarte scăzut nu arunc aproape nicio umbră. Totuși, așa cum am aflat mai târziu, oamenii văd uneori ceva în locul în care mă aflu pe cer, fie o sferă luminoasă, un disc, fie ceva asemănător unui nor înclinat cu margini ascuțite care se mișcă, potrivit lor, nu exact așa cum s-ar face un nor.

O persoană a observat un „pătrat plat, netransparent, de aproximativ un hectar” – ar fi putut fi platforma mică mărită optic a dispozitivului meu?

Majoritatea oamenilor nu văd nimic, iar eu sunt pentru moment mulțumit de asta - nu pot fi prea atent! În plus, încă nu am stabilit de ce depinde vizibilitatea sau invizibilitatea mea.

Prin urmare, mărturisesc că evit în mod conștient oamenii în zborul meu și, în acest scop, ocolesc orașele și orașele și chiar traversez drumuri și poteci cu viteză mare, după ce mă asigur că nu este nimeni pe ei.

În aceste excursii - fără îndoială, fictive pentru cititor, dar pentru mine deja aproape ocazional - am încredere doar în prietenii mei insecte ilustrați în aceste pagini.

Prima utilizare practică a descoperirii mele a fost – și este încă – entomologică: să-mi examinez locurile secrete, să le fac o poză de sus, să găsesc Pământuri de Insecte noi, încă neexamineate, care au nevoie de protecție și salvare. Din păcate, Natura și-a stabilit propriile limite stricte asupra muncii mele: la fel ca într-un avion de pasageri, puteam vedea, dar nu puteam fotografia.

Obturatorul camerei mele nu se închidea și ambele role de filme pe care le luasem cu mine - una în aparatul foto, cealaltă în buzunar - au fost lovite de lumină. Nici eu nu am reușit să schitez peisajul; întrucât ambele mâini îmi erau aproape întotdeauna ocupate, am putut elibera doar o mână pentru câteva secunde. Așa că nu am putut desena decât din memorie. Am reușit să fac asta numai imediat după aterizare - deși sunt artist, memoria mea vizuală nu este atât de grozavă.

În zborul meu nu m-am simțit la fel ca atunci când zburăm în somn.

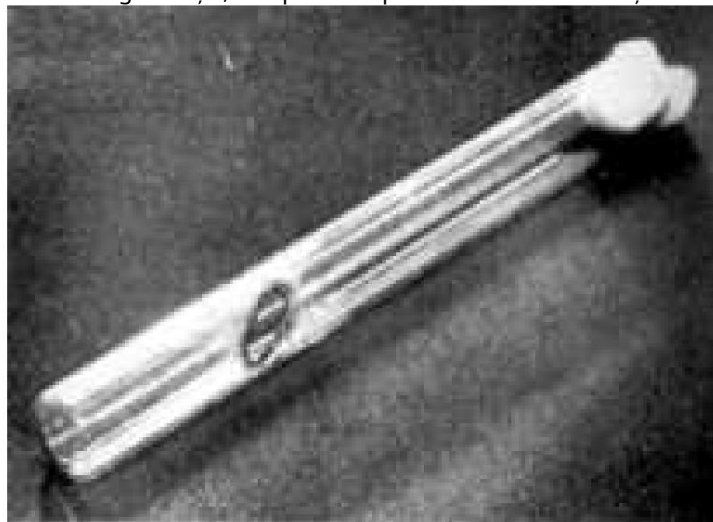
Cu zborul în somn am început această carte cu ceva timp în urmă. Și zborul nu este atât de mult plăcere, cât este de muncă, uneori foarte greu și periculos. Trebuie să stai în picioare, nu să plutească, mâinile sunt mereu ocupate, iar la câțiva centimetri distanță există o chenar care separă „acest” spațiu de „cel”, în exterior.

Granița este invizibilă, dar foarte perfidă. Instrumentul meu este încă destul de neîndemânatic și seamănă poate cu... cântare de spital. Dar acesta este doar începutul!

Apropo, pe lângă aparatul de fotografiat, uneori aveam probleme cu ceasul și, eventual, și cu calendarul: coborând pe o poiană cunoscută, o găseam ocazional ușor „în afara sezonului”, cu o abatere de două săptămâni, și eu nu avea cu ce să-l verific.

Astfel, este posibil să zburați nu doar în spațiu, ci și - sau așa pare - și în timp. Nu pot face această din urmă pretenție cu o garanție de 100%, cu excepția faptului că în zbor, în special la început, un ceas merge prea încet și apoi prea repede, dar la sfârșitul excursiei începe să funcționeze din nou cu precizie.

Acesta este motivul pentru care stau departe de oameni în timpul călătoriilor mele: dacă timpul este implicat alături de gravitație, s-ar putea să perturb accidental relațiile cauză-efect și cineva s-ar putea răni.

De aici veneau temerile mele: insectele

capturate „acolo” dispar din eprubete, cutii și alte recipiente.

Ele dispar în cea mai mare parte fără urmă. Odată ce o eprubetă din buzunar a fost zdrobită în bucăți minuscule, altădată a fost o gaură ovală în sticlă, cu margini maro, ca și cum ar fi „chitină” – o puteți vedea în imagine.

De multe ori am simțit un fel de arsură sau un șoc electric în buzunarul meu – poate în momentul „dispariției” prizonierului meu.

Numai o dată am găsit o insectă capturată în eprubetă, dar nu era imneumonul adult cu inele albe pe simțuri, ci... crisalida, adică stadiul său mai devreme. Era viu – își mișca burta când era atins. Spre disperarea mea, a murit o săptămână mai târziu.

Cel mai bine este să zbori în zilele senine de vară. Zborul este mult mai dificil când plouă și aproape imposibil iarna - nu din cauza frigului. Mi-aș fi putut adapta aparatul în consecință, dar, din moment ce sunt entomolog, pur și simplu nu am nevoie de zboruri de iarnă.

Cum și de ce am ajuns la această descoperire? În vara lui 1988, în timp ce examinam la microscop cochiliile de chitină ale insectelor, simțurile lor pinnate (penoase) și cea mai subțire structură a aripilor fluturilor, m-am interesat de o microstructură uimitor de ritmică a unui detaliu mare de insectă.

Era o compoziție extrem de bine ordonată, ca și cum ar fi apăsată pe o mașină complexă, conform planurilor și calculelor speciale. După cum am văzut, spongiozitatea complicată nu era în mod clar necesară nici pentru durabilitatea detaliului, nici pentru decorarea acestuia. Nu observasem niciodată ceva ca acest micro-ornament neobișnuit nici în natură, nici în tehnologie, nici în artă.

Deoarece structura sa este tridimensională, până acum nu am reușit să o surprind într-un desen sau într-o fotografie. De ce are nevoie o insectă? În plus, în afară de zbor, această structură din partea de jos a carcasei aripii este întotdeauna ascunsă ochiului - nimeni nu o va vedea vreodată corect. A fost poate farul val cu efectul „meu” multiple structuri cavernoase? În acea vară cu adevărat norocoasă erau foarte multe insecte din această specie și le capturasem noaptea: nici înainte, nici după nu am putut observa aceste insecte.

Am pus placa mică și concavă de chitină pe raftul microscopului pentru a-și examina din nou cu o mărire puternică celulele ciudate de formă de stea. Am admirat din nou această capodopera a naturii și am așezat-o aproape inutil deasupra unei alte farfurii identice, care avea aceleași celule neobișnuite pe una dintre laturile sale.

Dar nu!-detaliul mi s-a desprins din penseta; pentru câteva secunde a atârnat suspendat deasupra celeilalte plăci de pe raftul microscopului, s-a întors câteva grade în sensul acelor de ceasornic, a alunecat spre dreapta, s-a întors în sens invers acelor de ceasornic, s-a balansat și abia apoi a căzut brusc pe birou.

Vă puteți imagina ce am simțit în acel moment... Când mi-am revenit în fire, am legat câteva panouri cu o sârmă-nu a fost un lucru ușor de făcut și am reușit doar când le-am poziționat vertical. Ceea ce am primit a fost un bloc de chitină cu mai multe straturi. L-am pus pe birou.

Nici măcar un obiect relativ mare - cum ar fi un suport de hârtie - nu putea cădea pe el - ceva l-a împins în sus și la o parte. Când am atașat chineaua deasupra „blocului”, am asistat la lucruri atât de incredibile, imposibile (de exemplu, chineaua pentru câteva momente a fost pierdută din vedere) încât mi-am dat seama că nu era un far, ci cu totul altceva.

Și din nou am fost atât de emoționat încât toate obiectele din jurul meu au devenit încețoșate și tremurate. Cu un efort uriaș am reușit să mă unesc în câteva ore și să continui să lucrez.

Deci, așa a început. Desigur, mai rămân multe de înțeles, verificat și testat. Cu siguranță le voi spune cititorilor mei despre detaliile mai fine ale mașinii mele, despre principiile sale de propulsie, despre distanțe, înălțimi, viteze, echipamente și toate celelalte, dar în următoarea mea carte.

...Am efectuat primul meu zbor, foarte nereușit și extrem de periculos, în noaptea de 17 martie 1990.

Nu am avut răbdarea să aștept până la sezonul cald și am neglijat să merg într-o zonă pustie. Știam deja că noaptea a fost cea mai periculoasă perioadă pentru acest gen de muncă.

Am avut ghinion încă de la început: blocurile de panouri din partea dreaptă a platformei portante s-au blocat periodic. Ar fi trebuit să rezolv problema imediat, dar am neglijat să fac asta. Am decolat chiar în mijlocul campusului Academiei Agricole, presupunând în mod eronat că la 1 dimineața toată lumea dormea și nimeni nu mă va vedea.

Decolarea a mers bine, dar în câteva secunde, când ferestrele iluminate ale clădirilor s-au scufundat sub mine, m-am simțit amețit. Ar fi trebuit să aterizez chiar atunci, dar să rămân în aer, ceea ce a fost greșit pentru că eram puternic

forța mi-a smuls controlul asupra mișcării și greutateii și m-a tras în direcția orașului.

Atras de această putere neașteptată, incontrolabilă, am traversat al doilea cerc de clădiri cu nouă etaje din zona rezidențială a orașului (sunt așezate în două cercuri uriașe cu clădiri de cinci etaje, inclusiv ale noastre, în interiorul lor), apoi am traversat o zăpadă. -câmp acoperit, îngust și autostrada Orașului Academiei... Imensitatea întunecată a Novosibirskului se apropia de mine și se închidea repede. Eram deja lângă o grămadă de coșuri înalte de fabrică, multe dintre ele fumurie dens, în tura de noapte. A trebuit să fac ceva repede.

Am ajuns peste situație doar cu un mare efort. În cele din urmă am reușit să efectuez o reglare de urgență a blocurilor de panouri. Mișcarea orizontală mi-a încetinit, dar apoi mi s-a făcut din nou rău.

Abia la a patra încercare am reușit să opresc mișcarea orizontală, moment în care platforma mea atârna deasupra Zatulinka, cartierul industrial al orașului. Coșurile sinistre au continuat să fumeze în tăcere chiar sub mine.

M-am odihnit câteva minute - dacă s-ar putea numi odihnă atârnată peste un gard de fabrică luminat - și după ce m-am asigurat că „puterea diabolică” a trecut, am alunecat înapoi - dar nu în direcția campusului Academiei noastre agricole, ci spre dreapta. de ea, spre aeroport. Am făcut asta pentru a pătrunde poteca, în caz că ar fi văzut cineva

pe mine.

Abia pe la jumătatea drumului spre aeroport, peste niște câmpuri întunecate, de noapte, unde clar că nu era nimeni prin preajmă, m-am întors brusc acasă... A doua zi, firește, nu m-am putut ridica din pat.

Știrile de la televizor și din ziare au fost mai mult decât alarmante. Titluri, cum ar fi „OZN peste Zatulinka” și „Aliens din nou?” însemna că zborul meu fusese detectat. Dar cum! Unii au perceput „fenomenul” ca sfere sau discuri strălucitoare - mulți au văzut de fapt nu o sferă, ci două! Alții au susținut că au văzut o „farfurioară adevărată” cu ferestre și raze.

Nu exclud posibilitatea ca unii locuitori din Zatulino să fi văzut nu evoluțiile mele aproape de urgență, ci cu totul altceva care nu avea nimic de-a face cu acestea. În plus, martie 1990 a fost deosebit de bogat în observări de OZN în Siberia, lângă Nalchik, și mai ales în Belgia unde, potrivit Pravda, la 31 martie inginerul Marcel Alferlane a filmat un film de două minute despre zborul unei nave uriașe triunghiulare care, conform oamenilor de știință belgieni, nu erau altele decât „obiecte materiale cu o capacitate pe care nicio civilizație nu o poate crea în prezent”.

Este chiar așa? În ceea ce mă privește, aș sugera că platformele de filtrare gravitațională (sau cum le numesc eu, blocuri de panouri) ale acestor mașini erau de fapt mici, triunghiulare și făcute aici pe Pământ - dar cu mai multă sofisticare decât artizanatul meu pe jumătate din lemn.

Și eu am vrut să fac platforma

triunghiulară - este mult mai sigură și mai eficientă în acest fel - dar am ales un design dreptunghiular pentru că este mai ușor de pliat, iar atunci când este pliat, seamănă cu o valiză, o cutie de pictor sau o servietă care poate fi astfel deghizat pentru a nu trezi suspiciuni. Eu, firește, l-am deghizat într-un caz de pictor.

Nu am avut nimic de-a face cu vederile din Nalchik sau Belgia. În plus, după cum poate părea, sunt foarte impracticabil în folosirea descoperirii mele - zbor doar către rezervațiile mele entomologice. Acestea sunt mult mai importante pentru mine decât orice descoperire tehnologică.

În acest moment, am unsprezece astfel de păstrări: opt în regiunea Omsk, una în regiunea Voronezh și una lângă Novosibirsk. Au fost șase în regiunea Novosibirsk, toate create sau mai bine zis salvate de mine și familia mea, dar nu le plac aici. Nici Academia Agricolă (încă mai obsedată de „chimie” decât de orice altceva), nici Comitetul pentru Protecția Mediului nu au fost dispuse să mă ajute să salvez aceste mici conserve de la oamenii răi și ignoranți.

Astfel, îmi continu călătoria spre vest sub norii magnifici și pufoși la amiază. Umbrele albastre ale norilor, podurile cu forme complicate și dreptunghiurile multicolore ale câmpurilor plutesc înapoi sub mine.

Viteza zborului meu este destul de mare, dar nu bate nici un vânt în urechi - câmpul de forță al platformei a „sculpat” din spațiu o coloană invizibilă, divergentă în sus, care oprește platforma de atracția gravitațională a pământului. Dar mi-a lăsat intact pe mine și aerul din interiorul coloanei. Cred că toate acestea, parcă, despart spațiul în zbor și apoi îl închid în spatele meu.

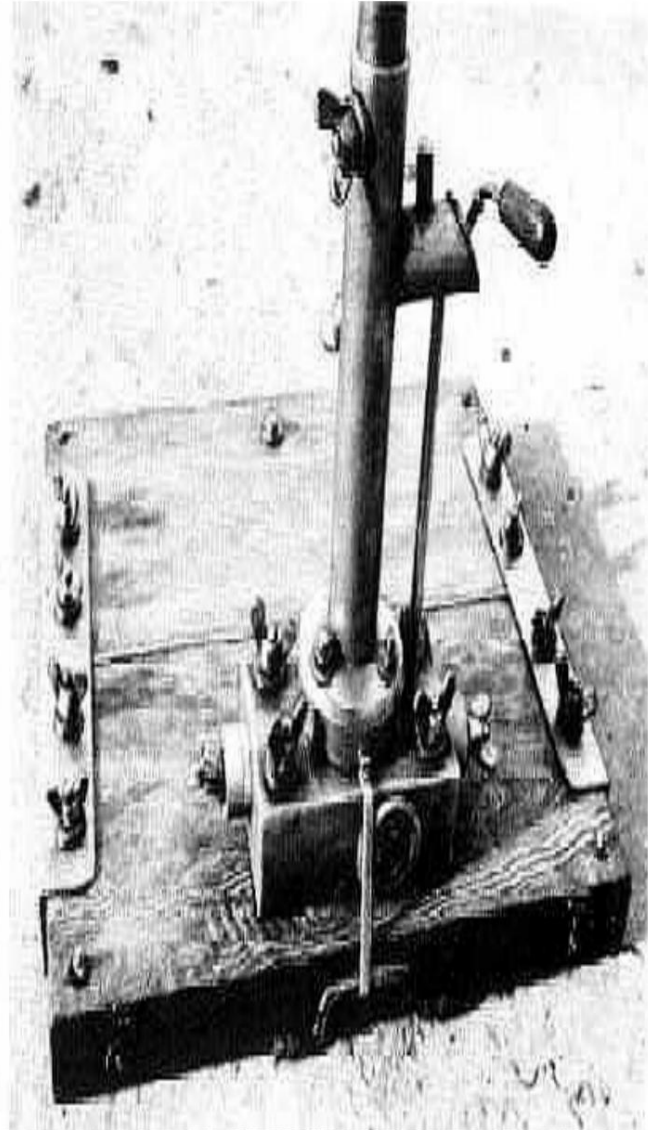
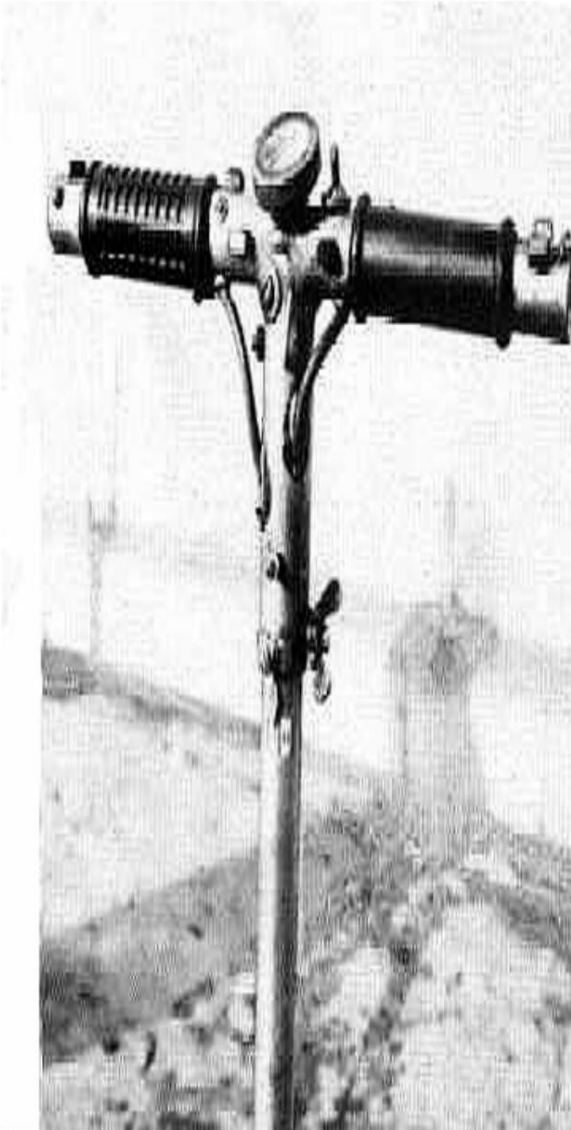
Acesta trebuie să fie motivul pentru invizibilitatea sau vizibilitatea distorsionată a dispozitivului și a „călărețului” acestuia – așa cum a fost cazul zborului meu deasupra suburbiei Zatulinka din Novosibirsk.

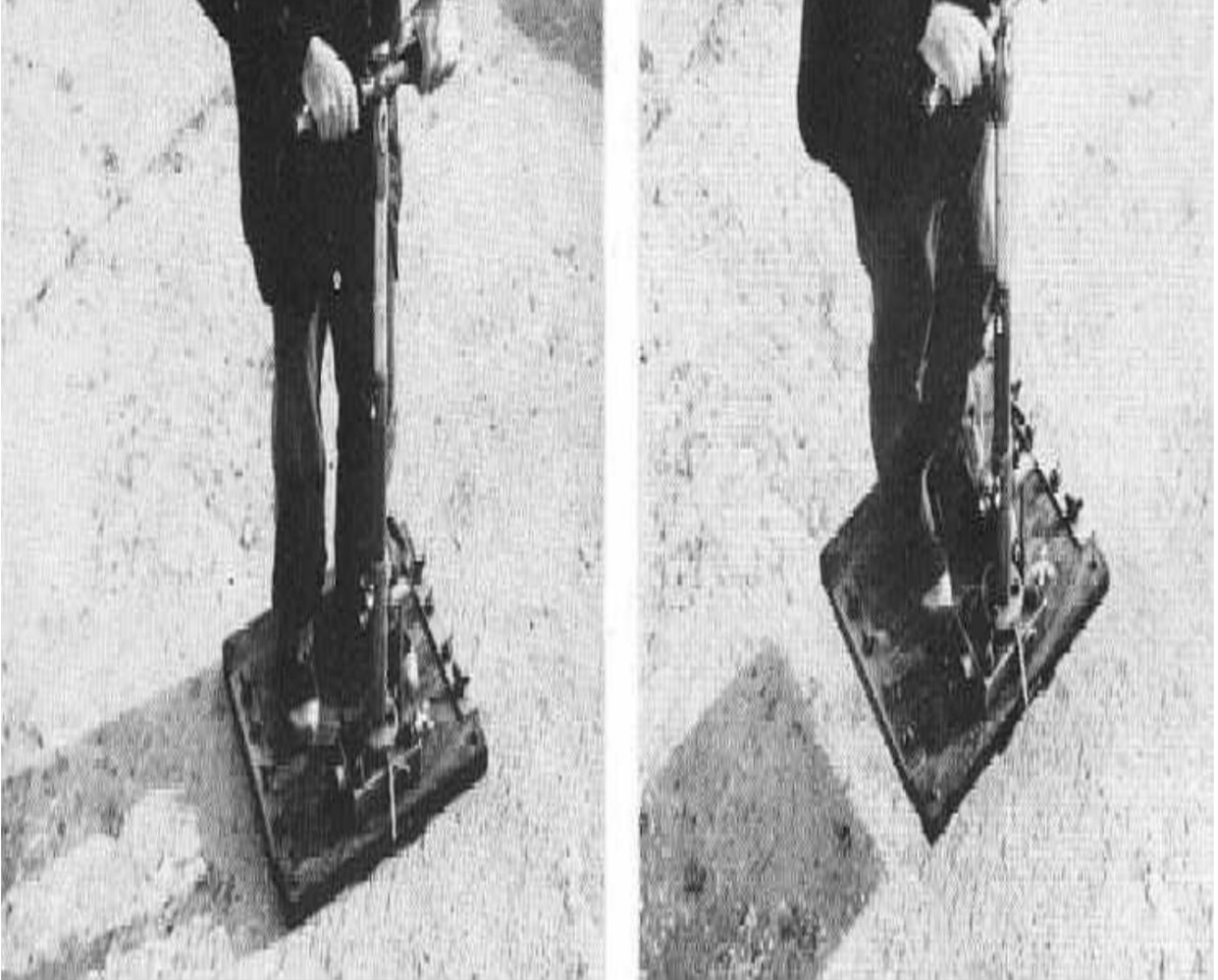
Dar protecția împotriva gravitației este reglementată, deși este incompletă: dacă miști capul înainte, simți deja turbulența vântului care miroase clar fie a trifoi dulce, a hrișcă, fie a buruienilor colorate din pajiștile siberiei.

Las Isilkul cu uriașul său ascensor de cereale în dreapta mea și încep să cobor treptat peste autostradă, asigurându-mă că sunt invizibil pentru șoferi, pasageri și oamenii care lucrează pe câmp.

Eu și platforma mea nu aruncăm umbră (deși umbra apare ocazional): văd trei copii la marginea unei păduri, cobor, scad viteza și zbor chiar lângă ei. Nu arată nicio reacție, ceea ce înseamnă că totul este bine – nici eu, nici umbra mea nu sunt vizibile. Sau auzit: principiul de propulsie al dispozitivului meu este de așa natură încât platforma nu scoate niciun sunet, deoarece practic nu există frecare cu aer.

Călătoria mea a fost lungă - cel puțin patruzeci de minute de la Novosibirsk. Mâinile sunt obosite pentru că nu le pot scoate de pe comenzi, la fel și picioarele și corpul - trebuie să stau drept, legat de stâlpul vertical cu o centură. Și chiar dacă pot călători mai repede, încă îmi este frică să fac asta - mașina mea făcută manual este încă prea mică și fragilă.

Urc din nou în sus și înainte și în curând văd reperele familiare - o intersecție de drumuri, un terminal de pasageri pe partea dreaptă a autostrăzii. Încă cinci kilometri, și în sfârșit văd coloane portocalii ale gardului Rezervației. Rezervația are în acest an - mă gândesc la asta - douăzeci de ani! De câte ori l-am salvat pe acest copil al meu de necazuri și birocrați, de avioanele încărcate cu chimicale, de incendii și de multe alte fapte rele. Și Țara Insectelor este în viață!

Coborârea și frânarea, care se face prin deplasarea încrucișată a jaluzelelor cu filtru sub placa platformei, văd deja desișul de buruieni de morcov, disting capetele ușoare ale florilor lor asemănătoare cu bile azurii - sunt bineînțelese acoperite cu insecte și un incredibil bucuria vine peste mine, luându-mi oboseala, căci eu am fost cel care am salvat această bucată de Pământ, chiar dacă una mică, de mai puțin de șapte hectare.

Deja de douăzeci de ani nimeni nu a mai condus aici, nimeni nu a tăiat iarba, a îngrijit vitele, iar solul s-a ridicat pe alocuri până la paisprezece centimetri înălțime.

Nu doar câteva specii de insecte dispărute la nivel local s-au întors, ci și buruieni precum iarba cu pene de soiuri rare, Scorzonera violet ale cărei flori mari dimineată miroase a ciocolată și multe alte plante. Simt mirosul gros de floare de cuc - doar această Poiana Mijlociu miroase așa, este chiar în spatele gardului rezervației și mă umple încă o dată cu anticiparea bucuroasă a unei alte întâlniri cu Lumea Insectelor.

Iată-le, le văd foarte bine chiar și de la zece metri deasupra solului pe umbrelele largi și bilele azurii ale plantelor de angelica și morcov: fluturi portocalii închis stau pe ei în grupuri; viespi grei înclină inflorescențele albe și galbene ale paietelor doamnei; ghimbir și libelule albastre cu aripi largi tremurătoare și o rețea fină de vene plutesc lângă capul meu. Încetinesc și mai mult și văd dedesubt o fulgerare bruscă: umbra mea, până acum invizibilă, a apărut în sfârșit și acum alunecă încet de-a lungul buruienilor și tufișurilor.

Dar sunt deja în siguranță - nu este un suflet în jur, iar autostrada la trei sute de metri nord de rezervație este acum goală. pot ateriza. Tulpinile celor mai înalte buruieni foșnesc pe fundul „podiumului” meu - platforma cu blocurile de panouri.

Dar înainte de a-l pune jos pe o mică umflătură, eu, într-un acces de bucurie, întind din nou jaluzelele cu mânerul meu de control și urc vertical. Peisajul de dedesubt se micșorează repede, parcă se zboară: arbuștii rezervației, marginile și gardurile ei, toate câmpurile și câmpurile din jur. Orizontul începe să se curbeze din toate părțile într-un șanț uriaș, deschizând calea ferată care străbate doi kilometri în stânga, apoi un sat în dreapta - sclipește cu acoperișurile lui ușoare de ardezie.

Mai în dreapta este Roslavka, moșia centrală a Fermei de stat Lesnoy - pare deja un oraș mic. Au rămas de pe calea ferată fermele de vaci din filiala Komsomolsk din Lesnoy; sunt înconjurată de un inel galben de paie și gunoi uscat, uzat de picioare. În vestul îndepărtat, unde curba lină a căii ferate dispare (acest lucru este de fapt confuz: calea ferată este dreaptă ca o săgeată), există case mici și cubul alb îngrijit al terminalului de cale ferată Yunino, la șase km distanță. Dincolo de Yunino, există întinderi nelimitate ale Kazahstanului care se îneacă în ceața fierbinte și albăstruie.

Și în sfârșit iată-l, sub mine-Isilkulia, țara tinereții mele; este foarte diferit de modul în care apare pe hărți și planuri cu inscripțiile și semnele lor. Este vast, nelimitat, viu, presărat cu insule întunecate și complicate de crăpăști, umbre înnorate, pete luminoase și limpezi ale lacurilor.

Uriașul disc al Pământului cu toate acestea din anumite motive pare din ce în ce mai concav - încă nu am descoperit motivul acestei iluzii deja familiare. Urc mai sus, masele rare de nori albi se scufundă mai jos, iar cerul este mai întunecat decât dedesubt - este albastru închis. Câmpurile vizibile între nori sunt deja acoperite cu o ceață albastră care se îngroașă și este din ce în ce mai greu să le distingem. Păcat că nu-l pot lua cu mine pe nepotul meu Andrei, în vârstă de patru ani; platforma ne-ar putea ridica cu ușurință pe amândoi. Totuși, nu se poate fi prea atent...

... Doamne, ce fac? Am aruncat o umbră înapoi asupra Poiana, nu-i așa? Asta înseamnă că pot fi văzut de mii de oameni, ca în acea noapte memorabilă din martie. Este ziuă acum și s-ar putea să apar din nou ca un disc, pătrat sau, mai rău, propria mea persoană... Există și un avion de marfă, încă fără sunet, care vine direct spre mine, crescând rapid în dimensiune; Văd deja sclipirea rece a corpului său și pulsația intermitentului său nefiresc de roșu.

Jos, repede! Frânez brusc, fac o întoarcere; soarele e în spatele meu; umbra mea ar trebui să fie vizavi de mine, pe peretele gigantic, convex, al unui nor alb. Dar nu există niciuna, doar o glorie multicoloră, un inel irizat și luminos, familiar tuturor piloților, a trecut norul în fața mea.

Oftez de ușurare - asta înseamnă că nimeni nu m-a văzut nici pe mine, nici pe „dublu” meu sub forma unui triunghi, pătrat sau a unei farfurii „banale”... Îmi vine un gând (trebuie să spun că, în ciuda disperării tehnice și inconveniente fizice, imaginația funcționează mult mai bine și mai repede într-un zbor „în cădere”: ce se întâmplă dacă nu sunt singurul din cinci miliarde de oameni care mi-a făcut descoperirea; Ce se întâmplă dacă dispozitivele de zbor bazate pe același principiu - atât de casă, cât și profesionale - au fost de mult timp construite și testate?

Dar toate platformele de screening au aceeași calitate: uneori devin vizibile altor persoane; și piloții sunt „transformați” - sunt văzuți ca „umanoizi” în costume de argint, fie scurte și verzi, fie plate, parcă ar fi făcute din carton (Voronezh, 1989), etc. membri ai echipajului, dar „deformați temporar” - bineînțeles pentru observatorii din afară - piloți pământeni și constructori de platforme mici, precum a mea, care și-au făcut invențiile de încredere.

Sfatul meu pentru cei care în studiul lor asupra insectelor dau peste același fenomen și încep să facă și să testeze un „gravitoplan” (apropo, sunt convins că nu se poate face descoperirea fără insecte) este acesta: să zboare numai pe zilele frumoase de vară, pentru a evita lucrul pe furtuni sau ploaie, pentru a nu ajunge prea departe sau prea sus, pentru a nu lua nimic cu tine din zona de aterizare, pentru a face toate unitățile de asamblare la maxim rezistente și pentru a evita testarea dispozitivului în vecinătatea oricărei linii electrice, orașe (darămite orașe), transport sau oameni.

Cel mai bun loc pentru testare este o poiană de pădure îndepărtată, cât mai departe de locuința umană; în caz contrar, pe o rază de câteva zeci de metri s-ar putea produce un fenomen cunoscut sub numele de poltergeist - mișcări „inexplicabile” ale obiectelor de uz casnic, oprirea sau pornirea aparatelor electrocasnice și chiar incendii.

Eu însumi nu am o explicație pentru toate acestea, dar se pare că aceste fenomene sunt consecința unor perturbări temporale, un lucru complicat și perfide. Nici măcar cel mai mic fragment sau particulă nu trebuie aruncat nici în timpul zborului, nici în zona de aterizare.

Să ne amintim de fenomenul Dalnegorsk din 29 ianuarie 1986 - aparent unul tragic pentru inventatori, când întregul dispozitiv a fost explodat și împrăștiat pe o zonă vastă și s-au găsit doar mici bucăți de celule filtrante, imposibil de analizat chimic (cum ar fi ar trebui să fie!).

Amintiți-vă, am scris că insectele luate „acolo” și mutate „aici” într-o eprubetă au dispărut și s-a format o gaură în tub, dacă rămânea intactă.

Se pare că aceste găuri semănau cu cele din sticlă; acestea din urmă apar uneori în clădiri rezidențiale și de birouri, ocazional în „rafale” la ferestrele mai multor camere și etaje. O gaură este de 3-5 mm la exterior, lărgindu-se într-un con până la interior, cu diametrul de ieșire de 6-15 mm.

Unele găuri sunt topite sau colorate în maro pe margini - exact așa cum sa întâmplat în cazul insectei mele într-o eprubetă.

Se pare că acest tip de poltergeist este cauzat nu, așa cum credeam, de microplasma de scurtă durată, de tipul minusculei, ci de particule și pete aruncate neglijent în timpul testării unui dispozitiv similar cu al meu. Fotografiiile găurilor ferestrelor de pe aceste pagini sunt documentare și făcute de mine la centrul științific al Academiei Agricole de lângă Novosibirsk. Le pot arăta oricui vrea să le vadă. Aceste găuri au apărut în perioada 1975-1990, dar niciuna dintre ele, cu excepția poate chiar ultima, nu are legătură cu zborurile mele.

Sunt sigur că o parte din descrierile OZN-urilor sunt de fapt cele ale platformelor, blocurilor de panouri și altor părți mari ale dispozitivelor scoase în mod deliberat sau accidental din câmpul activ de către designerii și producătorii lor. Aceste fragmente sunt capabile să provoace multe probleme altora sau, în cel mai bun caz, să genereze o serie de povești și povești improbabile în ziare și reviste, adesea însoțite de comentarii „științifice”...

De ce nu dezvălui detaliile descoperirii mele în acest moment? În primul rând, pentru că ai nevoie de timp și energie pentru a dovedi adevărul. Nu am nici unul. Știu cât de descurajantă este această sarcină din propria mea experiență amară de a încerca să obțin recunoaștere pentru descoperirile mele anterioare, inclusiv pentru una atât de evidentă precum Efectul Strucurilor Cavernoase de a cărei realitate, sunt sigur că voi, cititorii mei, sunteți convinși până acum.

Acesta a fost rezultatul eforturilor mele îndelungate și minuțioase de a obține recunoașterea științifică a CSE: „Orice corespondență ulterioară cu dumneavoastră cu privire la subiectul cererii dumneavoastră de brevet este contraproductivă”.

Îi cunosc personal pe unii dintre Marii Preoți ai Științei și sunt sigur că, dacă aș avea vreodată o audiență cu o astfel de persoană (ceea ce acum este practic imposibil), dacă aș face vreodată; deschide-mi carcasa picturului,

-
- atașați stâlpul,
- rotește mânerul,
- și urcă până în tavan,

n-ar fi deloc impresionat – sau mai rău, i-ar ordona șmecherului să plece de la birou. Aștept cu nerăbdare vremurile când tinerii vor înlocui acești „preoți”.

Al doilea motiv pentru „nedezvăluirea” mea este mai obiectiv. Am găsit aceste structuri antigravitaționale doar la o singură specie de insecte siberiene. Nici măcar nu numesc clasa căreia îi aparține această insectă – pare să fie pe cale de dispariție, iar creșterea populației pe care am înregistrat-o atunci a fost probabil locală și definitivă.

Astfel, dacă ar fi să numesc genul și specia, care este garanția că oamenii necinstiți, la jumătate competenți în biologie, nu s-ar grăbi să

râpe, pajiști și păduri pentru a prinde, poate, ultimele mostre din acest miracol al naturii?

Care sunt garanțiile că nu vor ară sute de poieni, nu vor tăia zeci de păduri pentru a ajunge la această pradă potențial profitabilă?

Prin urmare, tot ceea ce am relatat în acest capitol și în addendum să rămână science fiction; Fie ca Natura însăși să nu le dezvăluie niciodată acest secret - ar fi nevoie de mult efort și nu ar fi niciodată capabili să-l obțină cu forța, deoarece există încă câteva milioane de specii de insecte care trăiesc pe planetă.

Petreceți cel puțin o oră studiului morfologic al fiecăruia dintre ei, apoi calculează șansele de a întâlni Neobișnuit și îți voi urez sincer sânguință și o viață foarte lungă, căci chiar dacă nu ți-ai luat zile libere, lucrând opt ore pe zi. , ai avea nevoie de o mie de ani de viață.

Sper să fiu înțeles și iertat de cei dintre cititorii mei care au dorit informații imediate despre descoperirea mea nu în scopuri egoiste, ci pur și simplu din curiozitate. Într-adevăr, ce ai face în locul meu dacă ai acționa în interesul Naturii Vie?

În plus, pot vedea că invenții similare au fost făcute de alți oameni care, de asemenea, nu se grăbesc să-și ducă descoperirile în birourile birocratilor, preferând să zboare pe cerul nopții sub forma unor discuri ciudate, triunghiuri sau pătrate cu chatoyant (iridescent).) licărire.

Căzând, sau mai degrabă scufundându-mă, mă orientez, mă uit să văd dacă este cineva în jur. Frânz brusc la aproximativ patruzeci de metri de sol și aterizez în siguranță, acolo unde fac mereu, într-o poiană minusculă din Pădurea Mare a rezervației. Nu o vei găsi pe o hartă, iar dacă ajungi acolo, nici nu o vei putea găsi.

Nu mă judeca pentru faptul că ramurile mai multor aspeni de acolo sunt tăiate sau feliate „prin fulger”: decolarea și aterizarea strict verticale sunt foarte dificile, iar traiectoria inițială este în cea mai mare parte înclinată, în special la luare. -off, când platforma este, dintr-un motiv oarecare, luată departe de soare și, uneori, invers.

Slăbesc șuruburile de pe stâlpul de comandă, apoi îl scurtez ca o antenă de radio portabil și îl scot de pe platforma pe care o pliez în jumătate. Acum arată ca o carcasă de pictor, o cutie pentru vopsele, chiar dacă doar ceva mai groasă. Îmi pun cutia, niște mâncare și câteva unelte pentru repararea gardului în rucsac și mă îndrept spre Poiana de Mijloc între aspeni și tufe scurte de trandafiri. Chiar înainte de a părăsi pădurea, văd un semn bun - o familie de roșu-foc

ciuperci care s-au aliniat pe așternutul pădurii într-o curbă largă sau, așa cum se numea în folclor, un „inel de vrăjitoare”.

De ce „de vrăjitoare”? Și, în general, de ce trebuie să spargă, să doboare, să calce în picioare această frumoasă ciupercă din pădurile siberiei? I-am întrebat adesea pe culegătorii de ciuperci de ce o fac. Răspunsul a fost: „pentru că este necomestibil!”

Dar gazonul, argila, crenguțele, cioturile de copaci și pietrele sunt și ele necomestibile.

Dacă ar fi stânci întinse în pădure în loc de ciuperci, nimeni nu le-ar doborî. Se pare că ciupercile necomestibile sunt eliminate pentru că sunt vii; sunt doborâți doar pentru a-i ucide! Ce este asta atunci?

Oamenii chiar au asta în sânge - să doboare o ciupercă, să zdrobească un gândac, să împuște o pasăre, un iepure de câmp sau un bizon? Și nu de aici își au originea prostiile, sadismul, pogromurile și războaiele? Cineva chiar vrea să nu creadă, dar m-am pus în pielea unui extraterestru: vin pe Pământ să vizitez oameni și să-i văd cum trimit ciuperci, zdrobesc insecte, împușcă păsări și unul pe altul.

ce as face? Mi-aș întoarce imediat nava spațială și mi-aș întoarce. Nu m-aș mai întoarce pentru cel puțin 500 de ani pământeni... Ce ai face, cititorul meu, dacă ai fi extraterestru?

Este un lucru cel puțin bine că această mică familie de ciuperci este ascunsă de ochi răi și picioare crude. În fiecare vară îmi face bucurie să-i văd viața specială, capacele umede, roșii cinabru, cu solzi mari și albici. Dar aici este Poiana.

Calc pe ea, ca de obicei, cu inima scufundată de un dor neîncetat pentru această natură dragă, îndepărtată a Isilkulului, cu teama că vreun „stăpân” s-ar putea hotărî să-l arat, și cu o bucurie că este încă nearat, netăiate și necălcate...

Și chiar nu înseamnă nimic că în rucsac am o platformă pliată, adică neutralizată, cu blocuri de filtrare gravitaționale, microcelulare, iar între ele, un stâlp pliat cu regulatoare de câmp și o curea cu care mă prind de stâlp.

Ce diferență are faptul că am fost cu aproximativ cincizeci de ani înaintea științei contemporane cu descoperirea mea? Oamenii încă vor stăpâni acest lucru și multe alte mistere ale materiei, spațiului, gravitației și timpului.

Dar nicio supercivilizație de pe nicio planetă a vreunei Supergalaxii nu va re-crea chiar această Poiana cu Viața sa complexă, fragilă și tremurătoare, cu paiele doamnei sale, dulciurile de luncă și iarba cu pene...

Unde altundeva, în ce colț al Universului ai de gând să găsești o potrivire pentru această clopoțelă liliac-albastru în ale cărei măruntaie semi-transparentă își dansează dragostea două muște de flori? Pe ce altă planetă ar ateriza un fluture albastru aproape îmblânzit pe mâna ta întinsă pentru a gusta ceva sărat, cârnați, brânză sau murături? Sau, altfel, doar să-ți mergi în sus și în jos palma, deschizându-și și închizându-și aripile cenușii pe al căror spate se află un ornament fin de pete rotunde în formă de ochi?

...Nu a trecut prea mult timp de când noi, oamenii, am început să zburăm mai întâi baloane cu aer, apoi avioane și acum rachete puternice pe care le trimitem către alte corpuri cerești. Ce urmează? În continuare vom zbura către alte stele cu o viteză apropiată de cea a luminii; dar chiar și cea mai apropiată galaxie ar fi în continuare la îndemână.

Totuși, Omenirea - dacă va câștiga numele de Inteligentă - va rezolva multe ghicitori ale Universului și apoi va depăși și acest obstacol. Atunci orice lume a Universului va deveni accesibilă, aproape, chiar dacă se află la distanță de trilioane de ani lumină. Se va întâmpla, pentru că totul este o chestiune de Rațiune, Știință și tehnologie. Dar de nimic altceva. Numai această Poiana poate dispărea dacă eu - și nu am pe nimeni altcineva pe care să mă bazez - nu o voi păstra pentru descendenții mei apropiați și îndepărtați.

Deci, ce este mai valoros pentru Umanitate în acest moment - rezerva de insecte sau dispozitivul de casă capabil să dezvolte tracțiune zenitală de cel puțin 100 kg și viteza orizontală de 30-40 km/min? Te întreb, cititorul meu. Dar gândește-te bine înainte de a da un răspuns serios și responsabil.

Uită-te la aceste imagini. Acesta este

dispozitivul meu destul de simplu în asamblare. Un cablu flexibil în interiorul unei coloane de direcție transmite mișcarea de la mânerul din stânga la jaluzelele gravitaționale.

Prin unirea sau despărțirea acestor „carcase de aripi”, decol sau aterizez. Odată am pierdut mânerul stâng într-o coborâre în cădere liberă și aș fi fost într-o lume mai bună dacă platforma nu ar fi săpat o fântână destul de adâncă în lucrarea solului - mai întâi una verticală, apoi una orizontală, cu fața în direcția soarelui. .

Astfel, nu numai că am supraviețuit, dar nu am simțit aproape niciun impact - doar întuneric. M-am extras pe mine și pe dispozitivul meu destul de grav deteriorat din această fântână, dar nu fără eforturi, deoarece „fântâna” nu avea mormane de zgură!

A trebuit să-mi folosesc toată ingeniozitatea pentru a-l deghiza. Dacă ar fi văzut de pe drum, ar fi provocat multe speculații și ar fi putut chiar să fi condus niște anchetatori prea zeloși la vinovat. Fântâni similare, de asemenea, cu un tunel lateral și fără mormane de zgură, au fost formate brusc la 24 octombrie 1989 în câmpurile din districtul Khvorostyansk din regiunea Samara.

Komsomol'skaya pravda a descris-o în ~~detalii și fodor problema la elușezno. Si plată că Enbise de~~ ~~stegiu și fodor problema la elușezno. Si plată că Enbise de~~ fapt partea de sus a dispozitivului meu seamănă foarte mult cu una: mânerul din dreapta este folosit pentru marșul orizontal, mai departe, realizat, tot printr-un cablu, prin înclinarea ambelor grupuri de jaluzele „carcasa aripii”. Nu zbor niciodată mai repede de 25 km/min, preferând să merg de zece ori mai încet.

...Nu știu dacă te-am convins, cititorul meu, că dispozitive similare vor fi în curând disponibile practic pentru toată lumea, în timp ce Natura Vie care

oamenii nu pot supraviețui fără să nu fie la îndemâna nimănui dacă nu îl salvăm.

Dar nu vreau să par cu totul lacom și le voi oferi cercetătorilor un alt Brevet al Naturii, unul legat și de Mișcare și Gravitație. Fizicienii spun că o mișcare nesuținută este imposibilă. Cu alte cuvinte, un dispozitiv complet izolat de mediu nu va zbura sau conduce - o mașină nu va merge fără roți exterioare, un avion nu va zbura cu elice sau motor acoperit, nici o rachetă cu duze oprite. Baronul Münchhausen care a reușit să se tragă de păr dintr-o mociră este singura excepție.

S-a întâmplat lângă Novosibirsk în 1981, când studiam fauna entomo a lucernei - polenizatorii și dăunătorii săi. Mergând de-a lungul câmpului, „costeam” lucerna cu o plasă de insecte și apoi mutam conținutul ei insecte, frunze și flori – într-un borcan de sticlă. Aceasta este metoda crudă de a studia alcătuirea insectelor câmpurilor, nu s-a inventat una mai bună. Din păcate, așa a fost munca cu care mi-am câștigat existența la Institutul de Chimie Agricolă. Eram pe punctul de a arunca o bucată de vată eterizată în borcan și apoi de a o acoperi, când un cocon mic și ușor a sărit la mine.

Avea formă ovală, destul de densă și netransparentă. Unul dintre „prizonierii” borcanului trebuie să-l fi împins-coconii nu pot sări singuri! Dar coconul mi-a dovedit că mă înșel: a sărit încă o dată în sus, a lovit peretele de sticlă și a căzut. L-am scos și l-am pus într-o eprubetă separată. Acasa l-am privit printr-un microscop binocular-nimic deosebit, un cocon ca oricare altul, de vreo 3 mm lungime, 1,5 mm latime. Pereții lui se simțeau puternici la atingere așa cum ar trebui. Coconul a sărit energic când aprins-sau încălzit?-de soare; era liniște în întuneric. Ar putea sări cu 30 mm în lungime și, ceea ce era și mai remarcabil, până la 50 mm înălțime. Din câte mi-am dat seama, a zburat lin, aproape fără să se prăbușească. Fără îndoială, larva insectei a fost responsabilă pentru mișcare. Dar era imposibil de văzut cum se întâmpla.

Sărind înainte, pot să vă spun că coconul a produs în sfârșit o insectă mascul din familia ihneumonilor, specia *Batiplectes anurus*. Este benefică pentru agricultură deoarece larvele sale parazitează gărgărița, un dăunător al lucernei.

Coconul zburător urma să aterizeze în sfârșit într-un loc răcoros, de exemplu, o crăpătură în pământ. Trebuie să fi găsit în plasa mea în timpul călătoriei sale ciudate, adică în momentul săriturii sale. Totul semăna cu poltergeist-inexplicabil

„sărituri” de obiecte de uz casnic, descrise de multe ori în lucrări. Aș pune-o pe sticlă și l-aș uita de jos: s-ar putea ca larva să-și tragă fundul și apoi să o elibereze brusc? Nimic de genul – nu au existat lovituri în niciun moment, iar coconul a sărit indiferent cum l-am rostogolit. De asemenea, a fost remarcabil că din sticlă orizontală, alunecoasă, a sărit în lateral.

I-am măsurat traiectoriile: aveau până la 35 cm lungime și până la 50 mm înălțime, adică coconul s-a ridicat până la o înălțime de 30 de ori lățimea proprie! Să las această capsulă fără sprijin? Dar cum? Cu o bucată de vată liberă! Slăbesc o bucată de vată trăgând de ea puțin, așez coconul pe acest „nor”, îl pun la soare și aștept cu nerăbdare. Dacă locuitorul coconului sare lovind peretele inferior, făcând ca coconul să sară de suportul său, de data aceasta nu va funcționa pentru că impactul va fi absorbit de fibrilele subțiri, paddy, ale vatei. Teoretic, coconul nici nu ar trebui să se miște. Dar nu: decolează de pe suportul său nemișcat și se dă deoparte, așa cum a făcut înainte.

Măsoare săritura lată: 42 mm, adică ca înainte. Insecta trebuie să fi lovit nu partea de jos, ci partea superioară a coconului - în orice caz, trebuie să fi făcut ceva care a făcut ca capsula să se miște.

Sincer vorbind, în timp ce scriu aceste note simt agitație; pe atunci, în 1981, nu am găsit nimic supranatural în salturile prizonierului meu. Asta pentru că știam că, conform fizicii, există și nu pot exista mișcări nesustținute. Altfel aș fi crescut câteva sute dintre acele insecte - din fericire, erau destul de comune - și aș fi studiat fenomenul în detaliu.

Acum haideți să fantezim puțin: și dacă batiplectele ar vrea să părăsească Pământul? O insectă adultă, înaripată, nu ar avea noroc - atmosfera noastră este destul de rarefiată în vârf, aripile nu se potrivește. O larvă într-un cocon este o chestiune cu totul diferită. Ar putea, teoretic, după ce își ridică capsula 5 cm într-un salt, să o ducă și mai departe în aer, apoi din nou și din nou... Și dacă coconul ar fi etanș - mă refer la rezerva de aer pentru respirația pilotului - atunci dispozitivul ar putea părăsi atmosfera și nu ar avea obstacole în calea creșterii nelimitate a vitezei. Aceasta este valoarea atrăgătoare, incredibilă, a mușcătorilor nesustținut, declarat, din păcate, un produs al fanteziei goale. Dar chiar dacă nu ești un fizician, tot îți este greu să-ți imaginezi ce face o larvă minusculă acolo dacă vasul ei se înalță la 5 cm înălțime. Pur și simplu nu poate fi - și totuși sare!

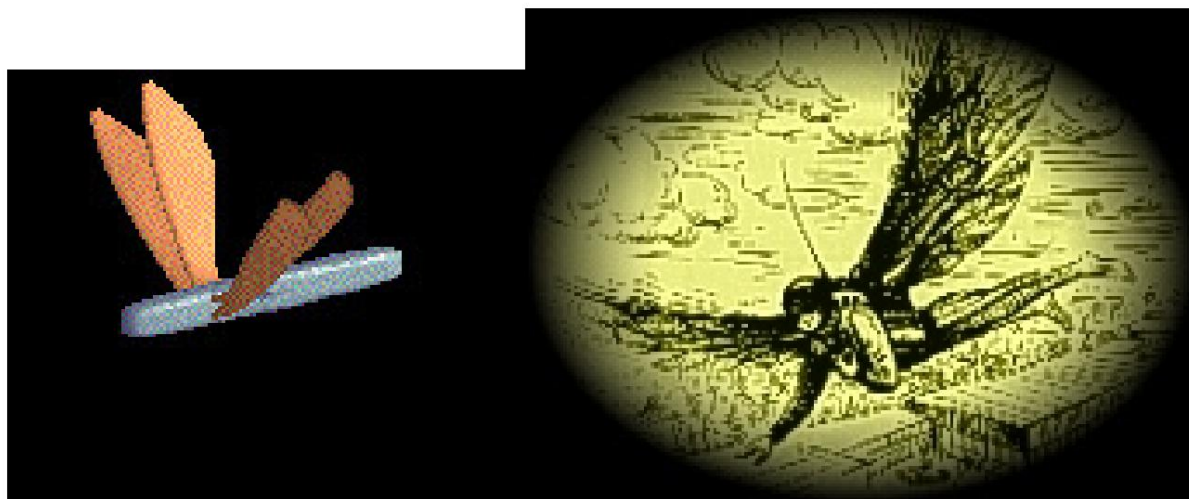
Fizicienii spun că acest lucru este „dincolo de știință”, deoarece „contrazice legile naturii”. Singura problemă este că Batiplectes anurus nu știe asta. Interdicția fizicienilor trebuie să fi fost, de asemenea, necunoscută biologilor de frunte, cu experiență, care au scris cu sinceritate următoarele la pagina 26 din Registrul academic al insectelor din URSS european (vol. III, pct. 3): „coconul sare în sus ca urmare de mișcări bruște ale larvei în interiorul coconului”. Într-un cuvânt, este un exemplu funcțional și testat de un motor sigur, nesuportat. Ți-l ofer ție, cititorul meu: inventează, proiectează, construiește și Godspeed! Dar grabeste-te!

S-a purtat un război chimic masiv împotriva gândacului dăunător al lucernei (phitonomus). Omenirea poate chiar să-l câștige. Dar prețul poate fi prea mare: odată cu distrugerea gândacului Phitonomus varnabilis, fauna planetei noastre poate pierde și iheumonul Batiplectes anurus, deoarece parazitează doar acest tip de gărgăriță și nu poate supraviețui fără el.

Între timp, orice propunere privind folosirea armelor biologice împotriva dăunătorilor, cum ar fi iheumonul nostru și alți insecte prădători, sunt complet respinse de șefii agriculturii și științei agricole rusești. M-am luptat cu ei pentru asta de ani de zile, dar până acum cu puțin succes.

Cu toate acestea, s-ar putea înțelege și pe cei responsabili - cum se pot opri fabricile chimice scumpe? Și de ce le pasă oamenilor de știință agrari de vreun motor nesuținut care nu permite ca lucerna să fie tratată cu otravă?

Grăbiți-vă, biologi, ingineri, fizicieni! Căci, dacă Chimia învinge, acest Mister - și împreună cu o mulțime de alte Mistere legate de el - vor părăsi oamenii pentru totdeauna. Fără insecte, oamenii nu o vor inventa ei înșiși. Vă rog să aveți încredere în mine, un entomolog cu 60 de ani de experiență.

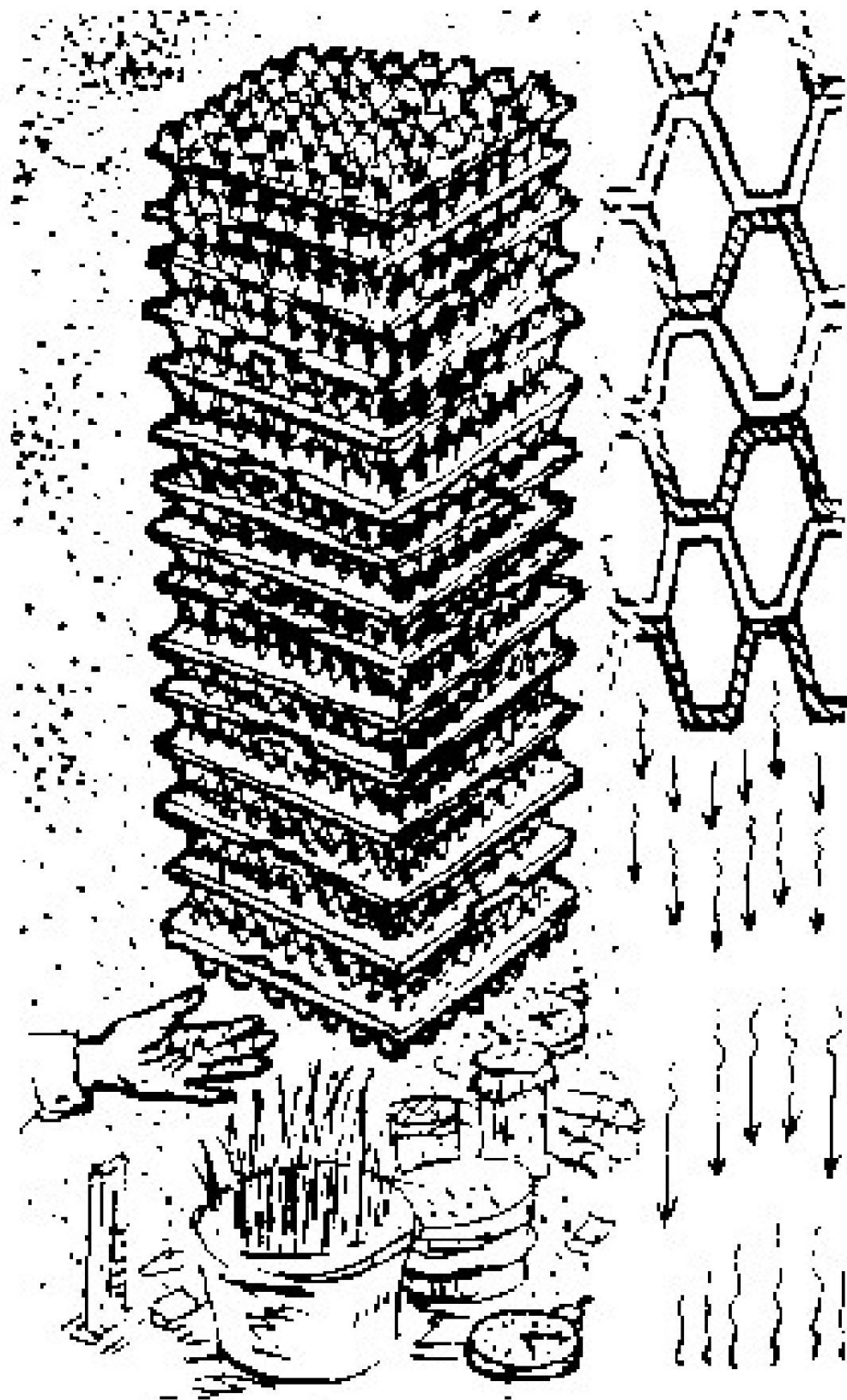
La sfârșitul primei mele cărți, *Un milion de ghicitori*, publicată la Novosibirsk în 1968, există un desen pe care îl reproduc din nou: un bărbat zboară peste Orașul Academic din Novosibirsk. El zboară un dispozitiv bazat pe o pereche uriașă de aripi de insecte.

Pe atunci visam să inventez o astfel de mașină. În mod ciudat, visul s-a împlinit tocmai din cauza prieteniei mele cu insectele - dar nu prin copierea orbește a părților cele mai vizibile - de exemplu aripi care mă fac doar să zâmbesc acum - ci printr-un studiu atent al Naturii vie.

Nimic nu ar fi fost posibil fără prietenii mei cu șase picioare. Nici nimeni nu s-ar putea descurca fără ele. Păstrează astfel lumea lor, lumea străveche, minunată a Insectelor, pentru că este o comoară infinită, unică a misterelor Naturii! Vă implor pe toți, aveți grijă de el!

DIN CAIETUL UNUI NATURALIST

Fagure artificial.

Lua A

duzină și jumătate cutii de ouă de supermarket din papier-machet (varietate de 30 de ouă), cravată

sus sau lipiți-le împreună (unul peste altul) în așa fel încât să unească „dinții” unul cu celălalt, nu cu petele goale.

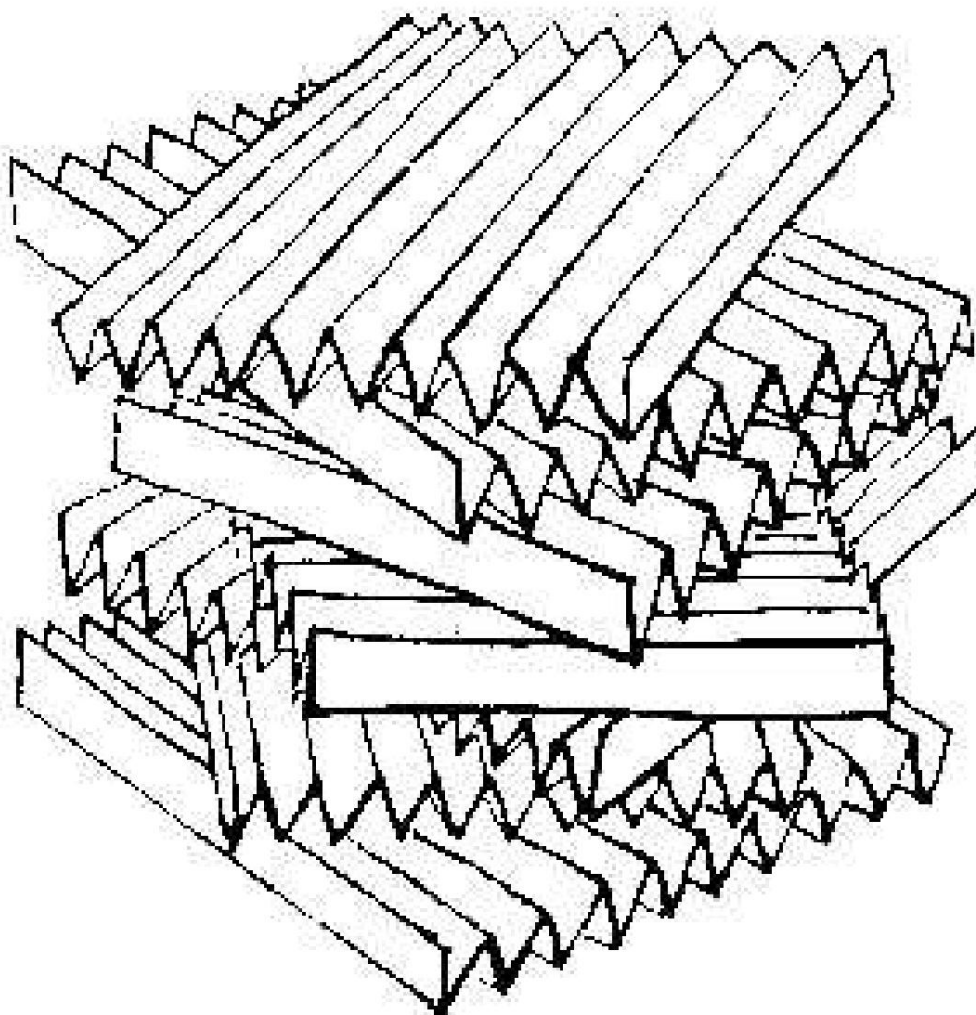

Veți avea celule mari, asemănătoare cu pieptenii multicelulari ai unei anumite viespi „de hârtie”, cu excepția de multe ori mai mari. Fixați întregul set (poate fi închis într-o carcasă) peste capul unei persoane care stă pe scaun, cu „pieptene” de jos la 10-20 cm deasupra capului. Lăsați persoana acolo timp de 10-15 minute. Transformarea „nenaturală”, neobișnuită a formei spațiale formate de set poate fi preluată chiar și de palma unei mâini.

Experimentați cu semințe de culcare sau reproducerea microorganismelor și insectelor sub un „macrocomb” și comparați rezultatele cu cele ale experimentelor identice efectuate la cel puțin 2 m distanță de pieptene. Repetați fiecare pereche de experimente de mai multe ori.

„Piaptene de fier”. Într-un mod similar, testați impactul tocatoarelor obișnuite de bucătărie îngrămădite una peste alta, cu marginile sârmei în jos, tocatoarele cu găuri mici în partea de jos, cele cu găuri mari în partea de sus.

Emanatori de hârtie ai CSE.

Tăiați pe lung-5 coli de hârtie de birou și îndoiți fiecare ca un acordeon, astfel încât să obțineți 10 margini și 20 de suprafețe. Strângeți acordeoanele pentru a le face pătrate și lipiți-le unul peste altul, întorcându-le orizontal cu 30 de grade în sensul acelor de ceasornic față de cel de jos.

Lipiți împreună, de preferință din hârtie închisă la culoare, o „floare” conică, cu mai multe straturi, cu câteva zeci de petale; pufează petalele.

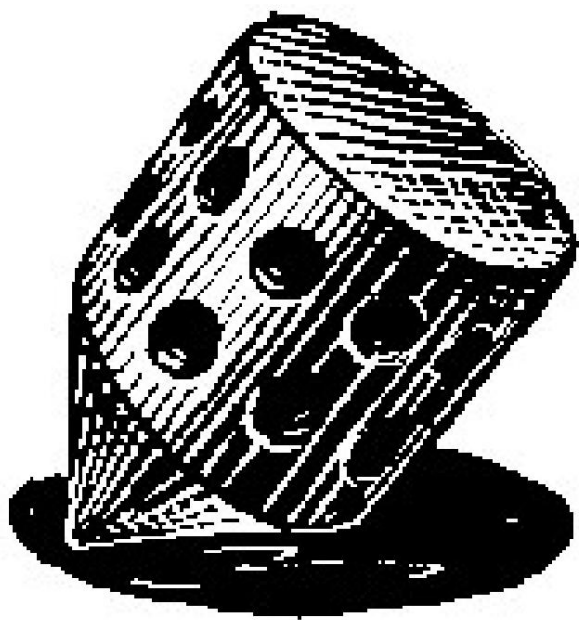
Testați emanatorii cu punând palmonul deasupra „floarei” și sub „acordeonul” suspendat. Așezați-le deasupra capului persoanei așezate, marcându-i senzațiile.

Spumă de plastic. Suntem obișnuiți cu faptul că acest excelent izolator termic „reflectează” căldura mâinii chiar și la distanță. Dar chiar dacă îl acoperiți cu hârtie închisă, carton sau o farfurie de tablă, tot ar proceda la fel. Acest lucru se întâmplă din cauza muncii mai multor caverne veziculare ale materialului care produc CSE.

Cauciuc spumă. Este larg cunoscut faptul că o persoană obișnuită să doarmă pe, să zicem, o saltea de vată nu doarme bine la început pe una din spumă de cauciuc sau, altfel, nu poate dormi deloc. Aceasta este o manifestare tipică a CSE. Mai târziu, organismul se adaptează la acest nou pat.

„CSE ciuperci”. Un vânător mi-a spus odată că iarna își încălzește mâinile pe bracket-ciuperci. Să ne amintim că partea inferioară orizontală a acestei ciuperci arborelui este plină de tuburi fine de pieptene prin care sporii cad vara. Ceea ce a simțit vânătorul nu a fost cald, ci un CSE tipic.

„piepteni” în mișcare.

Faceți un blat din lemn și găuriți mai multe prin caverne pe laterale, cu diametrul creionului sau puțin

mai larg. CSE lor crește semnificativ dacă partea de sus este rotită; aceasta este ușor de perceput de palmă.

Acest lucru se datorează faptului că cavernele trebuie să se înmulțească numeric în spațiu.

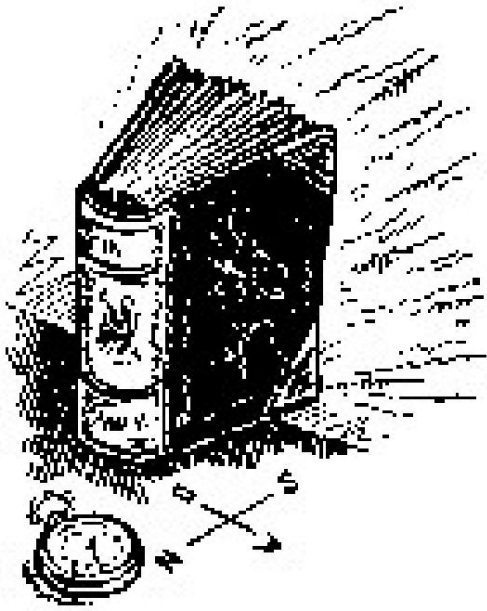
„CSE floare”. O poziție „nenaturală” a unui obiect atât de aparent comun și plăcut ca o floare vie își poate schimba și proprietățile. Puneți un buchet de câteva zeci de flori în formă de clopot (lalele, narcise, crini, flori de clopot) cu susul în jos deasupra capului unei persoane așezate. Pentru a preveni impactul mirosurilor, pune buchetul de flori într-o pungă de plastic. Scrie-mi despre rezultate.

Copaci căzuți de vânt. Unul dintre subiecții mei de testare, un geograf, mi-a spus după ce am experimentat efectul uneia dintre „grilele” mele că a avut odată o senzație similară cu mulți ani în urmă, când trecea pe lângă o porțiune a pădurii căzută de vânt. Capul, urechile, gura și întregul corp au simțit ceva deosebit de neplăcut - același lucru a simțit și el sub grila mea. Aceasta înseamnă că forma brusc perturbată a spațiului normal multi-cavernos al pădurii de ceva timp a emanat valuri neplăcute pentru oameni.

Înainte de ploaie. Puneți o duză de duș pe un robinet și curgeți apă rece. Mișcă-ți încet mâna spre picăturile care vin din lateral: majoritatea oamenilor simt „căldura”. În realitate, acesta este CSE-ul întărit de mișcarea elementelor mereu noi ale picăturilor de apă „multi-stratificate” și a golurilor dintre ele.

După ce te-ai exersat în baie sau în bucătărie, ridică un CSE și mai puternic de la fântâni și cascade. Chiar și atunci când presiunea atmosferică este ridicată, giulgiul unei ploii îndepărtate creează un câmp CSE puternic care își are impactul pe o zonă mare. V-ați simțit vreodată somnoros înainte de ploaie, chiar și în spații închise? CSE nu poate fi verificat.

„CSE-ul unei cărți”.

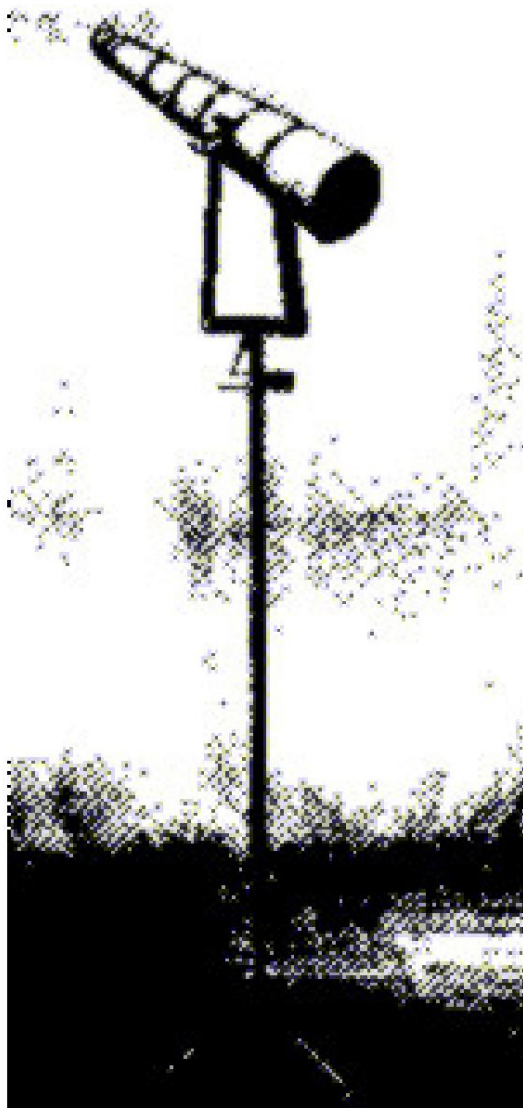

Luați o carte groasă, de preferință bine citită și așezați-o în poziție verticală pe marginea unui birou, cu spatele îndreptat în direcția soarelui (de exemplu, îndreptat spre nord noaptea).

Deschide cartea și înfășoară-i paginile cât mai uniform posibil. În câteva minute (CSE nu apare imediat, deoarece nu dispare imediat eterul), ridicați cu palma, limba sau spatele capului unele dintre senzațiile menționate în acest capitol.

Aceasta "coada", după ceva antrenament, poate fi ridicată la o distanță de 2-3 metri. De asemenea, este ușor să verificați că „cartea CSE” nu poate fi verificată - cereți pe cineva să stea între hadn și carte.

„Un con mare” cu umplutură de pieptene artificial și trei magneți în spate.

Două conuri de acest fel, poziționate unul împotriva celuilalt ținând cont de poziția soarelui, au fost în dimineața zilei de 23 aprilie 1991, aruncate și desfigurate. Unul fusese plasat în Isilkul, celălalt lângă Novosibirsk (al doilea a fost desfășurat și presat în peretele unei ascunzători subterane; magnetii lui au dispărut).

În același moment, locuitorii unui apartament din Omsk au experimentat o serie de cei mai ciudați „poltergeists” (vezi Vechernii Omsk pentru 26 aprilie și emisiunile TV Omsk și Moscova). Din cauza acestei coincidențe, pe 5 august 1991, aceeași lucrare a numit dispozitivul din imagine „un hiperboloid al lui Grebennikov”.

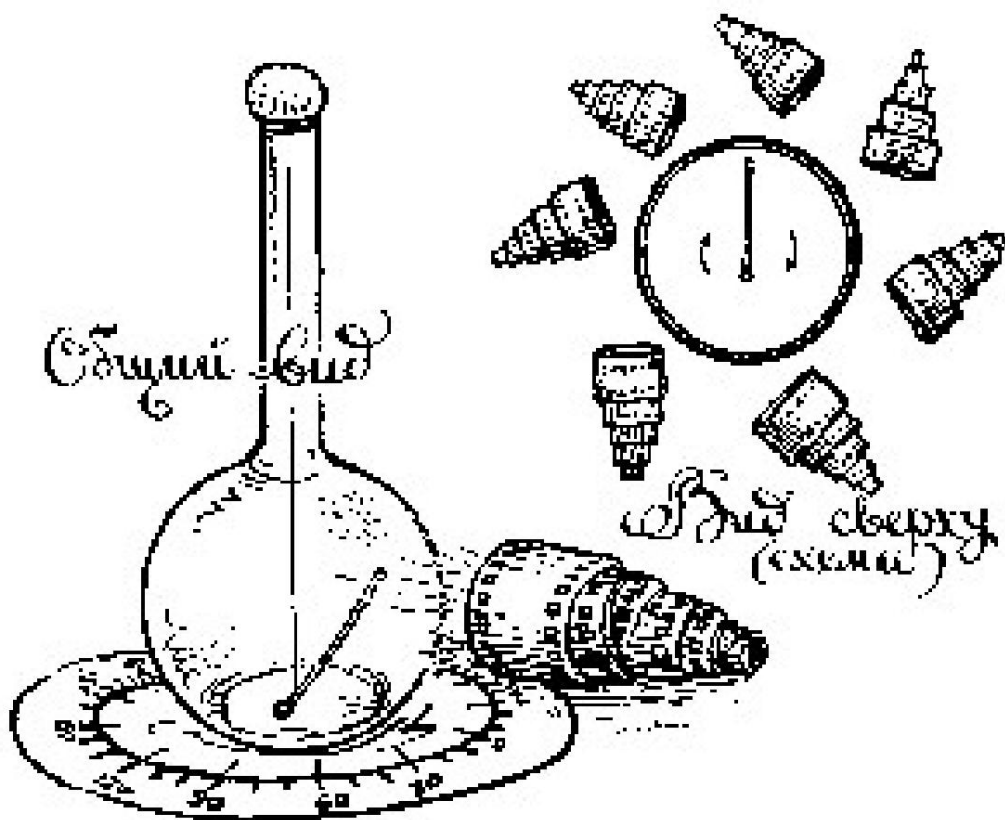
De fapt, unul dintre „grinzile” undelor electronice verticale dintre cele două structuri s-ar fi putut forma tocmai acolo, pe terasamentul Irtysh din Omsk.

„Un con mediu”.

Introduceți strâns o duzină de pâlnii de uz casnic din plastic una în alta și fixați structura pe orice suport cu duzele întoarse spre soare. Acoperiți capătul clopotului al pâlniei superioare cu o plasă sau o cârpă albastru deschis (astfel încât subiecții testați să nu anticipeze căldura).

„Un con mic”. Înfășurați strâns două role de folie inutilizabile, legați-le cu sfoară sau ață și faceți o cavitate în formă de clopot în mijlocul rolei de sus. Emanatiile CSE pot fi ușor preluate de palmă, în special într-o poziție contra-solară. Veți obține senzații interesante dacă apăsați acest „microcon” pe frunte.

"Miscare continua".

Înconjurat dispozitivul meu descris mai sus [pentru înregistrarea emanațiilor CSE; un indicator de paie suspendat pe un fir de pânză de păianjen] cu șapte role de folie în formă de pâlnie [vezi mai sus].

Ieșind încet din zona de impact a unei role, paiele intrau în câmpul de putere al altuia, apoi al treilea și așa mai departe...

Acest experiment are cel mai mare succes într-o cameră izolată fonic, departe de fire, țevi, surse de căldură, frig și lumină puternică. Nu este nici un miracol aici:

materia este eternă în mișcarea ei nesfârșită.

Un radiator solar cu eter și fascicul.

Acest nume

complicat a fost conceput de profesorul de la Leipzig Otto Kornschelt, care a descoperit CSE cu peste 100 de ani în urmă și a produs dispozitive pentru aplicarea sa practică în medicină, agricultură și tehnologie. Caverne ritmice s-au format în ele prin lanțuri de cupru.

Dispozitivele au fost poziționate cu spatele îndreptat spre soare. Este într-adevăr adevărat că noile invenții sunt pur și simplu cele vechi bine uitate. Senzațiile

descrise de Kornschelt sunt identice cu cele pe care le-am experimentat în propria mea muncă independentă.

Am aflat foarte recent despre experimentele lui Korschelt din New Medical Technique a lui M. Platten, vol. III, Sankt Petersburg, 1886, unde este reprodus următorul desen al dispozitivului.

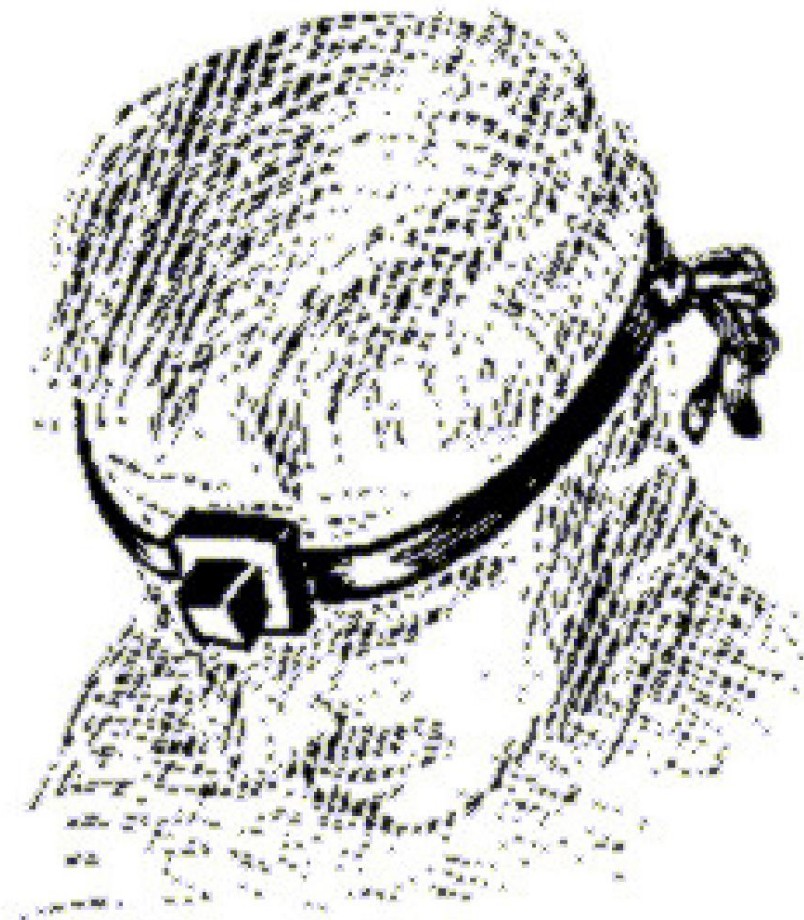
„Sita CSE”. Pe vremuri, în mai multe zone durerile de cap și simptomele comoției cerebrale erau tratate cu o sită obișnuită de făină care se ținea deasupra capului pacientului, în plasă. Alternativ, pacientul a strâns janta între dinți, cu plasa în fața feței. Materialul sităi este neimportant. Aparatul funcționează mai bine dacă pacientul este orientat spre soare (nord la miezul nopții). Acest tip de CSE este perceptibil și de persoanele sănătoase.

CSE și planetele. Planetele sistemului nostru solar sunt situate la anumite distanțe de Soare. Formula Ticius-Bodet pentru distanță este următoarea: la numerele 3, 6, 12, 36 etc. se adaugă 4 (o progresie geometrică), iar numărul rezultat este împărțit la 10. Cauza acestei regularități este necunoscută. Locul gol din această progresie (între Marte și Jupiter) este ocupat de asteroizi. Fizicianul Kemerovo V. Iu. Kaznev consideră că regularitatea este determinată de CSE generată de soare: materia planetelor a fost grupată în zonele de concentrare a forței câmpului solar.

CSE în viața de zi cu zi. Valurile perceptibile de materie sunt emanate de grămezi de țevi, unele peșteri, tuneluri subterane, coroane de copaci; semnificativă este și forma spațiilor (rotunde, colțuite, cupolate). Materialul de perete și mobilier emana și un CSE al anumitor parametri.

„Micro-CSE”. Efectul CSE se poate manifesta nu doar la solzi galactici sau casnici, ci și în micro-lume, în substanțe ale căror molecule au caverne de anumite forme. De exemplu, în naftalină. Am umplut cu el un borcan de un litru, l-am sigilat și l-am suspendat de tavan. Oamenii de sub ea simțeau cu palmele un întreg sistem de „cheaguri”. (mai fiu dacă recipientul a fost suspendat deasupra vârfului capului). Cărbunele activat este, de asemenea, o structură multi-cavernoasă. Țineți 2-3 tablete de astfel de cărbune în degete, așa cum se arată în imagine și pentru câteva minute mișcați ușor mâinile în sus și în jos, sau despărțiți-le și unindu-le. Scrie-mi despre rezultate.

Tefelin.

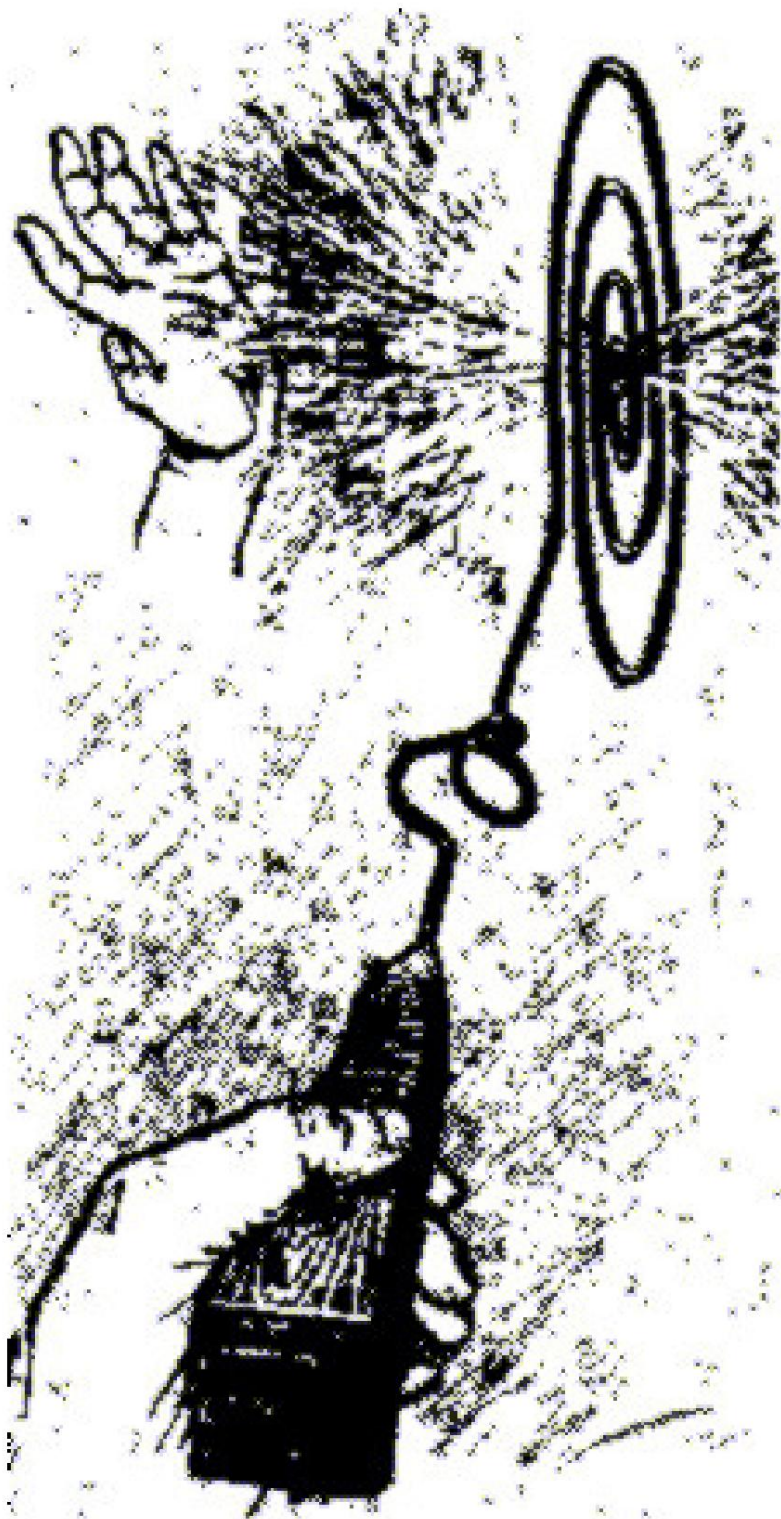
Am izolat până acum 4

emanatori de CSE benefici pentru om: faguri de albine, o grilă de mâini unite (mai multe despre asta în capitolul următor), o sită, o filacterie altfel cunoscută sub numele de tefelin.

Ce este? Un dispozitiv vechi: un cub de piele bine semănat atașat de o platformă de piele cu două benzi. În interiorul cubului sunt patru fâșii de pergament strâns rulat, albit, moale, cu inscripții talmudice. Un adorator i-a atașat dispozitivul pe frunte, cu axele rolor de pergament perpendiculare pe frunte și capetele lor exterioare îndreptate spre Est. Se pare că inscripțiile erau neimportante; ceea ce contează este materialul, forma și dimensiunile.

Fabricat din diferite materiale, aparatul provoacă doar senzații neplăcute, în timp ce un tefelin din piele produce un efect fiziologic benefic - pe lângă formă și alți factori, microstructura materialului trebuie să aibă un rol și în el.

Sceptrul lui Thot.

Vechea zeitare egipteană

Thoth este un zeu al științei, al vrăjitoriei și un „contabil” al faptelor pământești ale morților. Acesta este designul personalului său: sârmă de cupru de 2 sau 3 mm este răsucită la capăt în formă de spirală plată, cu 3-4 spire, fiecare de 10 cm în

diametru'; mai aproape de mâner sunt 2 bobine de spirală transversală, tridimensională, fiecare cu diametrul de 5 cm.

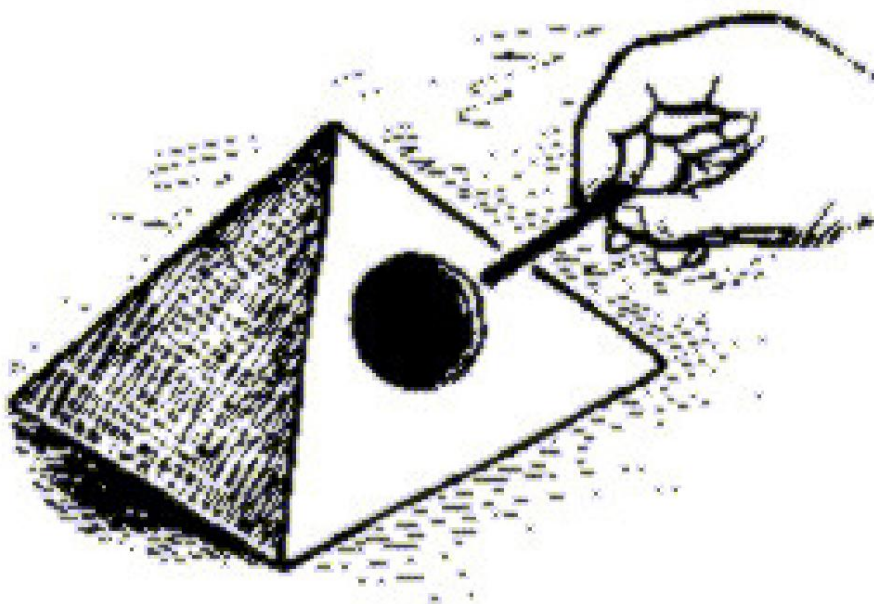
Sârma se introduce în mânerul de 16 cm lungime, cu secțiune pătrată, din lemn dens, de 4 cm grosime la bază și 1,5 cm grosime la capăt; întregul personal cu sarma are 41 cm lungime. Capătul îngust al mânerului are 13 tăieturi adânci în formă de acordeon.

Personalul lucrează chiar și fără fir (deși nu la fel de puternic); firul este subțire și ar putea fi din orice material, dar funcționează cel mai bine dacă este izolat gros - două straturi îi măresc efectul.

Dacă țineți toiagul așa cum se arată în imagine, radiația totală care emană din centrul spiralei mari, perpendicular pe suprafața acesteia, este foarte bine perceptibilă de palma umană de ambele părți.

Nu am aflat niciodată în ce scop foloseau egiptenii antici acest emanator „dublu fascicul”.

Piramida lui Keops.

Face A

piramida din 3-4 straturi de hartie de ambalaj groasa, poroasa: 202x20 cm baza patrata, margini ascendente 19cm fiecare. Lipiți-l doar pe margini, cu cât mai strâns, cu atât mai bine, dar în linie subțire.

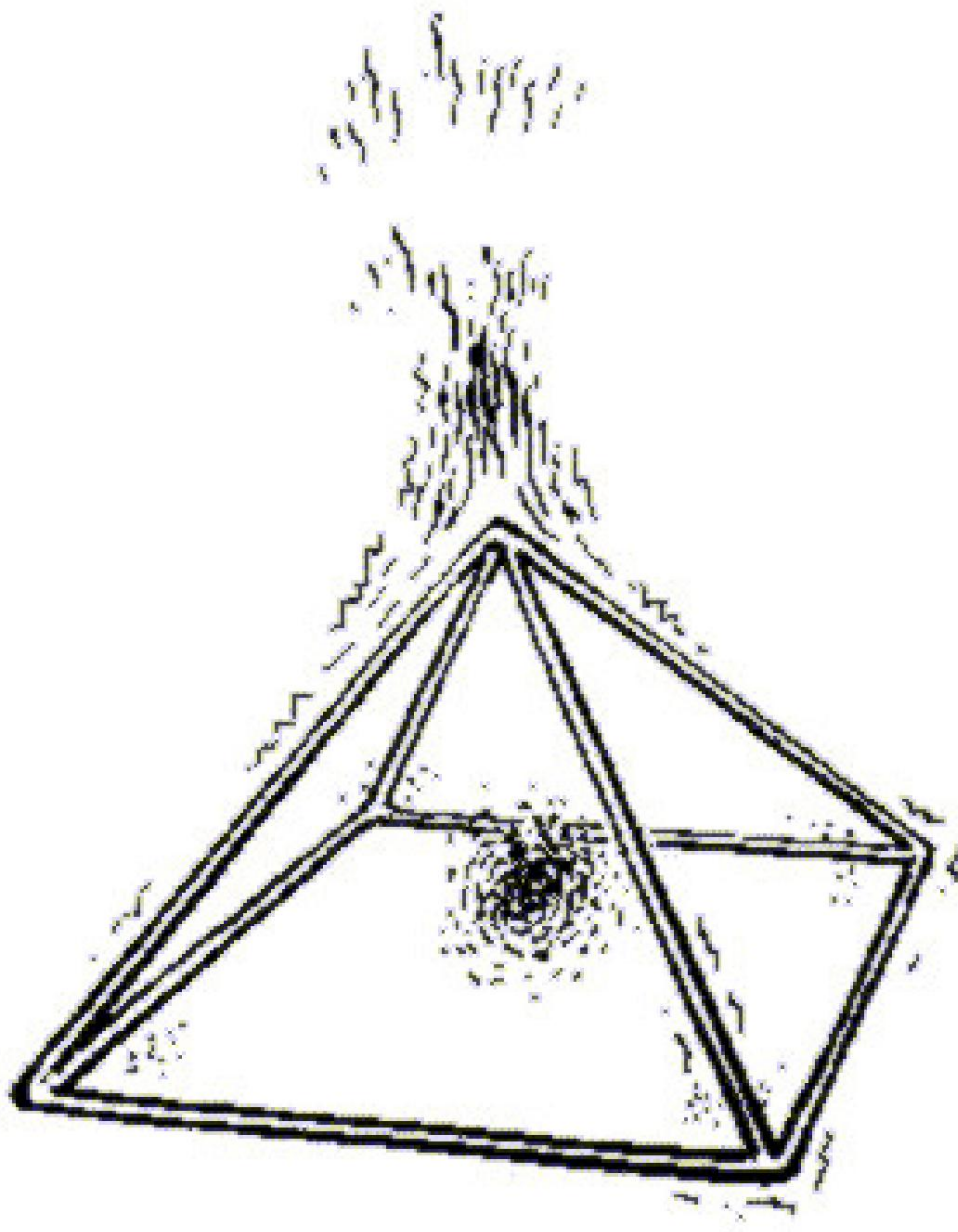
Faceți o gaură de 5-6 cm în mijlocul uneia dintre fațetele laterale. Țineți în degete o bucată de cărbune de desen de 10 cm lungime sau pur și simplu un creion și introduceți acest indicator în gaură, înclinând celălalt capăt spre partea de jos a

piramidă. „Amestecați” spațiul din interiorul piramidei cu indicatorul, scoateți-l, apoi repetați procedura de aproximativ 30 de ori.

În curând veți ridica o zonă activă - un "cheag" - unde egiptenii își aveau mormintele. O altă zonă activă, deasupra vârfului piramidei, este, de asemenea, bine percepută de indicator dacă îi trageți capătul peste vârf. După puțină practică, „cheagul” și „torța” sunt bine simțite de degetul introdus în piramidă sau de o palmă mutată deasupra acesteia.

Efectul de piramidă care a generat de-a lungul secolelor multe povești înfricoșătoare, misterioase este una dintre manifestările CSE.

Scheletul piramidei.

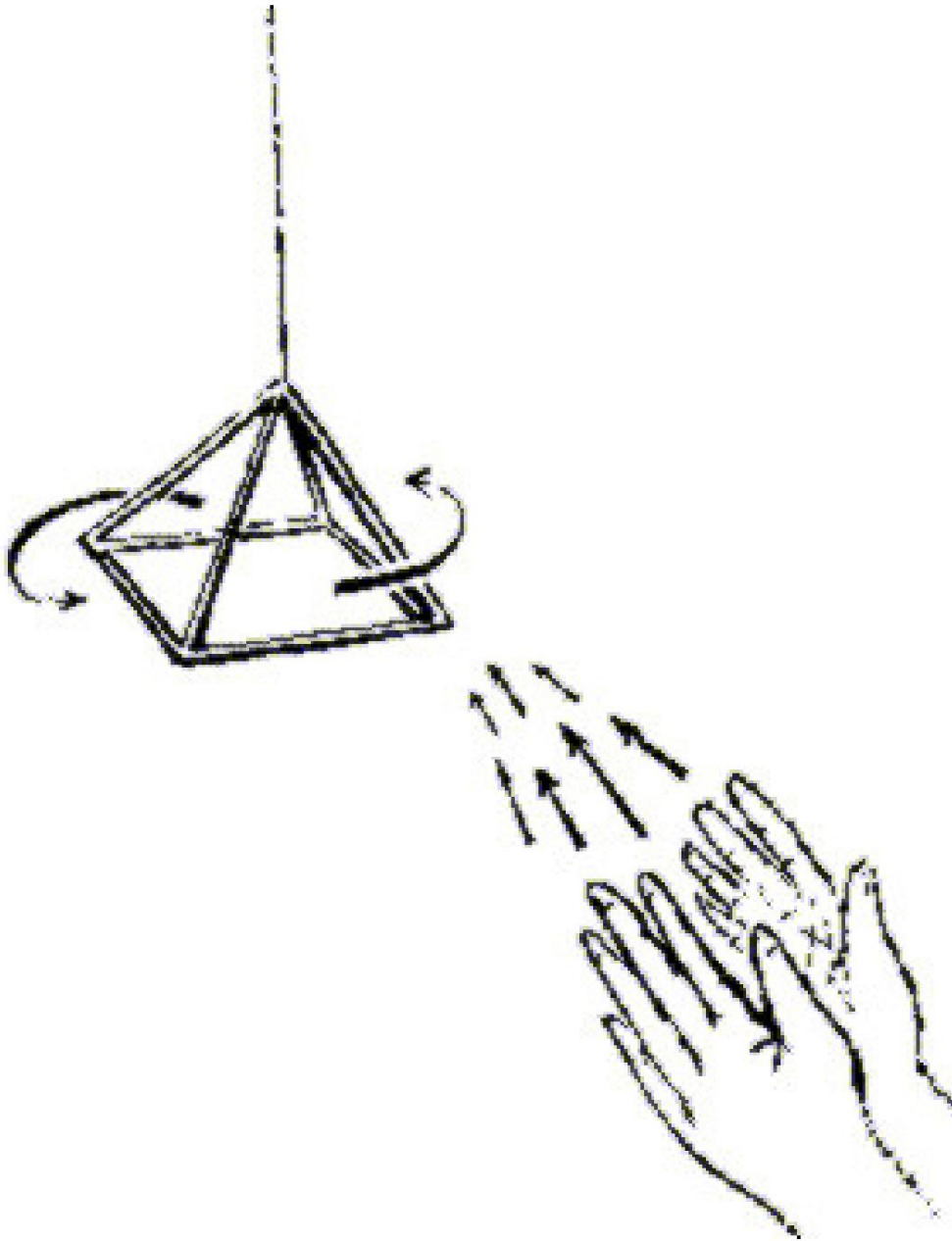

Similar

calități interesante sunt afișate prin piramide de aceleași dimensiuni dar numai scheletice, fără fațete-un schelet lipit împreună din 8 paie netede, ferme. Aici obținem efectul CSE total al paielor cu structura lor capilară complexă și efectul întregii caverne. Astfel de piramide pot fi realizate și în alte dimensiuni, cu o creștere proporțională a lungimii marginilor.

Ține o astfel de piramidă deasupra capului prietenului tău, de jos în jos, timp de aproximativ 5 minute, apoi de jos în sus. Efectuați experimente suplimentare cu insecte (bondari, omizi în curs de dezvoltare etc.), plante de casă și alimente perisabile, plasându-le pe acestea din urmă în piramidă, deasupra și dedesubtul acesteia.

(verificându-vă întotdeauna experimentele cu unele identice, dar fără efectul CSE). Și veți vedea că egiptenii antici aveau motivul pentru a construi piramide...
Telekineza.

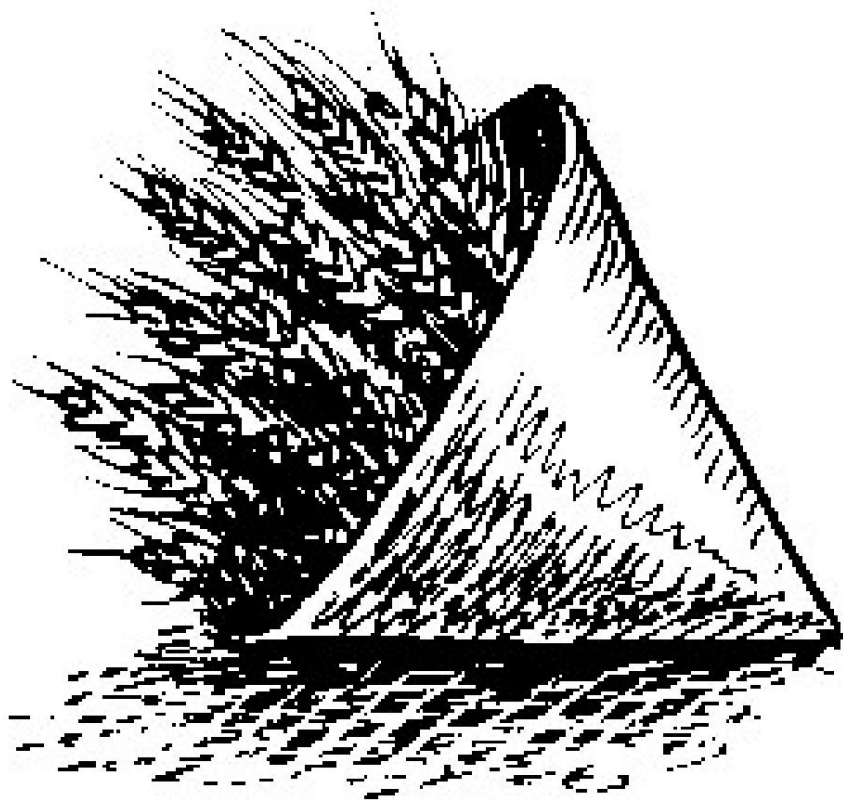
Acesta este numele unei mișcări fără contact a obiectelor ușoare de care sunt capabili așa-ziii oameni supradotați, adică să mute o cutie de chibrituri pe o masă fără a o atinge, ținând o minge de tenis în aer... Consider că toată lumea are această abilitate. Suspendați piramida scheletică descrisă de vârful ei de tavan pe un fir subțire, artificial, sau mai bine zis

pe o fărâmbă lungă de elastic ruptă dintr-un ciorap. Alegeți un loc cu cea mai scăzută convecție (circulația aerului).

În câteva ore, când piramida încetează să se rotească, de la o distanță de 2 metri arată spre ea un „tub” format din două mâini (vezi poza). În câteva minute (nu vă pierdeți „ținta”), piramida va începe să se rotească în sensul acelor de ceasornic sub presiunea acestui fascicul de energie CSE. Opriți rotația mutând „tubul” în partea dreaptă a scheletului - acesta va începe să se rotească în sens invers acelor de ceasornic.

Efectuați experimente de durată variată, după diferite intervale de timp și la diferite distanțe. Veți vedea că telekinezia nu este un miracol, ci doar una dintre manifestările Voinței Materiei care este la îndemâna câtorva aleși, dar a tuturor. Chestia este că palma este și o structură multicavernoasă care respinge clar indicatorul dispozitivului din pânză de paie descris în acest capitol. Folosind-o și piramida scheletică, îți poți exersa și dezvolta abilitățile „telekinetice”, crescându-le semnificativ.

„CSE al cerealelor”.

Fixați o grămadă de 30-40 de spice de grâu coapte, mai bine cu tulpini scurte, în interiorul unui con mic de întuneric.

hârtie - ca în imagine.

Emanațiile perceptibile manual resping indicatorul de paie al aceluiași dispozitiv prin orice ecrane - chiar mai ascuțite decât niște faguri.

Acest efect este produs de sinusurile multiple în formă de pană între solzii urechii, care sunt îndreptate într-un unghi acut spre partea inferioară a urechii.

Fânarea cu „miracole”.

În tinerețe, mi s-au arătat următoarele: un fragment dintr-o tulpină tăiată, de lungimea unui creion scurt, era așezat pe lama unei coase, lângă marginea ei tocită; un alt

fragment de tulpină de aceeași lungime, așezat pe lamă în același mod dar la o oarecare distanță, a fost împins cu mâna spre primul.

La aproximativ 8 cm, prima tulpină s-a mișcat, „a fugit” de a doua tulpină de-a lungul marginii. Experimentul nu a avut întotdeauna succes; de obicei apare imediat după tăierea unei cantități mari de iarbă din același loc; Am uitat câteva elemente sau condiții ale experimentului.

Cred că următorii factori au fost la lucru aici: o schimbare bruscă a câmpului total de CSE pe pajiștea „deformată” (să ne amintim de cazul nemaipomenit), grila degetelor secerătorului, proprietățile multi-cavernoase ale tulpinii în sine, și poate poziția sa față de soarele dimineții. Electricitatea statică este exclusă deoarece totul la acea oră este umed.

Obiecte zburătoare identificate. Cu mult timp în urmă, într-un sat îndepărtat din Caucaz, am fost surprins că oamenii se plimbă noaptea în jurul munților, prin păduri dese. Toți aveau țigări aprinse în gură, cu toții flutură cu mâinile, iar luminile de țigări le dispar pentru o secundă în spatele trupurilor... S-a dovedit că nu erau țigări, ci licurici locale, Luceola mingredica; lumina lor sclipește în acest fel. Între timp, rapoartele OZN și scrisorile cititorilor mei vorbesc despre farfurioare zburătoare întunecate care rezultă fie un stol de păsări, fie un roi compact de insecte pe care eu însumi am văzut în Siberia nu doar „coloane” de insecte, ci și „bile” de 3 sau 4 metri înălțime, care flutură în aer și pot fi văzute din gisele Muratov ca

De departe, acest roi ar putea fi luat de o persoană ignorantă pentru un plasmoid uriaș și rotund.

O descriere detaliată a efectului CSE poate fi găsită în cartea mea Mysteries of the World of Insects (Novosibirsk, 1990), în jurnale Sibirskii vestnik selskokhoziastvennoi nauki, nr.3, 1984, și Pchlovodstvo, nr. 12, 1984. Natura fizică a CSE este descrisă în Non-periodic Galloping Phenomena in the Environment, voi. III (Tomsk, 1988). În total, am publicat peste trei duzini de articole despre CSE.

După cum am promis, voi descrie restul în următoarea mea carte. Îl voi numi așa cum am numit acest capitol: Zbor.